

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGIN OLACAK!..

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ,
HER YERDE!

FABRİKALAR, TARLALAR SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEGIN OLACAK

Stoganlar, sınıflar mücadelesini kavrar ve bu mücadelede devrimci sınıfla hedeflerini doğru biçimde yansıtlarsa güçlü olurlar. Dolayısıyla, stoganların gücü devrimin gücünden ileri gelir.

Syf:3

KÜRT ULUSAL SORUNU

Kürt ulusal hareketinin bu tarihsel devrimci yönü, onu, birleşik devrimimizin güçlü bir ögesi haline getiriyor. Bu tarihsel yön dikkate alınmazsınız, Kürt ulusal sorununa marksist bir yaklaşım sergilenemez.

Syf: 6

OPORTUNİZM

Devrimci durumun varlığından, devrimin koşullarından söz eden, devrimi soyut bir teorik sorun olarak değil, somut bir hedef olarak ele alanlar, bu inançlarında tutarlı olabilmek için Geçici Devrim Hükümeti sorununu da kesin bir biçimde ele almalıdır.

Syf: 12

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 8 / Sayı: 7 / 4 Eylül 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Tanel Gürsey

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder H.

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Buzdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 1.000.000 TL
1 Yıllık 2.000.000 TL

Yurtdışı
6 Aylık 120 DĐ
1 Yıllık 240 DĐ

Hesap No:
Tanel Gürsey
İç Bankası: İSTANBUL
Şirketi Sabesi: 1047 80000 652274

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Faizullah İşhanı D-83
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 70

Avrupa Temsilciliği:
Selma'nın Kardeş
Post Lager 3900 Haen 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
E. Kppenck
Rue Du Lac 15/A
1020 BRUNNEN / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H. Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Siyerim Ofset

Genel Dağıtım
BİR YAY

Şunu;

Yardımcı sermayenin yeniden merkekle;

Dağıtım teknolojisinin keşif uygulamalarının karşı dengeli bir zihnen satışının daha yaygınlaştırılmasına yönelik yapmış olduğumuz çağrılarımız ne kadar da doğru olduğuna şüphesiz ki bir çok bölgede örgütlenmelerden satışının gerçekleştirilmesinde büyük bir başarıyla çıktık. Dayatılan aksiyonlarımızın teşekkül etmesi, bu desteğin devam etmesi için her akşamımız aynı zamanda birer dergi dağıtması gibi davranmaya saransızlığımıza çağırıyoruz.

Daha geniş kitlelere ulaşabilmek için daha aktif, daha müthiş çalışmaya hep birlikte...

Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK

Yoldaşlar;

Türkiye ve Kuzeybatı'da toplumsal devrimin ve komünizm kavramının simgesi olan **TKEP/Leninist**, 7 yıldır varattığı başarılarla asle bir fıtına kapılmaktadır; artık zafere lafınıst lüğüyle sınırlanamazdır.

TKEP/Leninist, ilkenin, edretin, koksyonun, enterançyonunün adıdır.

Bu edlele yürüyoruz; en az bu edlele yürüyoruz;

Bu edlele yürüyenin omuzlarımızı kullanın;

Ve bagecimize kadar çirkefe, kava barmış vermeye, tarhın örgütüne bu edlele asayın;

Sefiler ne kule parlayan münevverin gelebileceklerinde bu edlele okunacak;

Öfretken bile gülmeyen Che'nin silinmiş bu edlele kızıyacak;

Kim ve seninmiş bu edlele bir tarhın, yeni ve müthiş bir devrimin çağırıyor; seninmiş bu edlele **TKEP/Leninist.**

Çanakkale Cezaevi
TKEP/Leninist Düşünce Adına
Mutlu VİLDİRİM

DETAK'LI AİLELERDEN **YAŞAR BULUT'UN AİLESİNE ZİYARET**

25 Ağustos 1997'ye gelince geldiği çağrısına yanıtını vermiş ve üç haftane dolaylı olarak sonra, polisler tarafından tutulmuşundan ardan, aklıyla 13 karışın yanıtını vermiş inşallah iki gün ölüme dönen **Leninist Gerilla Yaşar**

Baba kalediğiyle 4. yıla da çeyitli erkinliklerle anıldı. Yine bu erkinlikler çerçevesinde DETAK'lı aileler de Yaşar Bulut'un ailesine ziyaret ettiler.

DETAK'lı aileler, babasına cezaevindeki yoldaşları tarafından kazıl bez üzerine yazılan işlerle işlenmiş Yaşar'ın resmini hediye ettiler.

Ailesi YAŞAR'ın acısını halen yüreklerinde hissettiklerini belirtirken gözleri doluyordu. Babası Yaşar'ı anlatırken onun bir ödüllü beledi olduğunu, öldüğüne halen inanmadıklarını belirtti. Detak'ın eyleminde oğlunu canlı olarak yakalayabileceğini fakat ölümlüğünün bilinci bir şekilde yapılmış olduğunu söyledi.

Cenazesine bile şahitliklediklerini, aile fertlerini gözaltına aldıklarını ve Yaşar'ın abisine işkence yaptıklarını anlatan baba, evlat acısını hiç kimsenin yaşamamasını diledi.

FABRİKALAR, TARLALAR SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

İçerik sınıfın ve emekçi halkın devrimci hedeflerini bütünlüklü olarak öne çıkartan bu slogan, her gerçek toplumsal devrimin işlemesi gereken gelişme çizgisine uygun bir şeyir diyerek, gelişme süreci değişime eğilimlidir. Sloganlar, sınıflar mücadelesini kavrar ve bu mücadelede devrimci sınıfın hedeflerini doğru biçimde yansıtmaları için güçlenir. Dolayısıyla, sloganların gerçek devrimin gücünden ileri gelir. Devrimci sınıfın devrimci hedeflerini en kısa ve etkili biçimde anlatan sloganlar, yansıttığı devrimci pratik gelişimine bağlı olarak yeni sınıflar kazanırlar. Proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından kitlelere götürülen "Fabrikalar, tarlalar, sınıflar iktidar, her şey emeğin olacak!" sloganı, her zaman, yeni emekçi sınıflar mücadelesinin her döneminde devrimci ve iktidari hedefleri kendi içinde bütünlük olarak ifade eder. Ama nasıl ki devrimin propaganda dönemi ile eylem dönemi (yani devrimci pratik olarak örgütlenme dönemi) birbirinden farklıdır; bu peşineye bağlı olarak, devrimci hedefleyen slogan da, devrimin pratik olarak örgütlenme döneminde, iktidari eylem geçirme sloganına dönüşür. Yani propaganda olarak yalnızca eylemlerde söylenen slogan, devrimci ve açık çağırma döneminde maddi güce dönüşmeyi, yani gerçekleşmeyi herkesi dayatır.

Önceleri devrimci propaganda sloganı olan devrimin bu temel sloganı, devrimci durum ve iç savaşın yaşanmasıyla birlikte devrimci iç savaş sloganına dönüşür. Bu durumda, devrimin temel sloganı öne çıkartılmakla; yalnızca öne çıkartılmakla yetinilmemelidir; devrimci eylemin havaya kalkmış yamurları üstünden hedefine vordurulmalıdır.

Slogan emeğin egemenliğine hedeflediğinden dolayı, anti-kapitalist öze sahiptir. Kapitalist iktidarı hiçbir şekilde egemen olduğu her ülkede, emeğin mücadelesi ancak, kapi-

talizme karşı verilebilir. Ya da başka bir yönden söyleyelim, emeğin kontrolü mücadelesi, ancak ve esas olarak ücretli emek statüsünün olduğu kapitalist toplumda, temel devrimci mücadele olabilir. Emeğin iktidarından söz ederken, burada temel olarak ücretli emekçilerin egemenliğinin hedeflendiği anlaşılır. Devrim ancak egemen olana karşı yapılır. Türkiye ve Kürdistan'da egemen olan kapitalizmdir. O halde, emeğin iktidarı mücadelesi, egemen durumda olan tekelci kapitalist sınıfa karşı verilebilir. Böylece,

**Önceleri
devrimci propaganda
sloganı olan devrimin bu temel
sloganı, devrimci durum ve
iç savaşın yaşanmasıyla
birlikte devrimci iç savaşın
sloganına dönüşür.
Bu durumda, devrimin
temel sloganı öne çıkartılmakla;
yalnızca öne çıkartılmakla
yetinilmemelidir;
devrimci eylemin
havaya kalkmış yamurları
üstünden hedefine
vordurulmalıdır.**

emeğin egemenliğine hedefleyen temel devrimci sloganın, anti-kapitalist bir savaş sloganı olduğu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır, kesindir.

Sloganın hedeflediği "iktidar" yalnızca siyasi bir iktidar değildir, siyasi iktidar, devrimci ekonomik-toplumsal ödemelerde birlikte ele alınır. Bir devrimin ilk koşulu siyasi iktidarı ele geçilmesidir; ne var ki, eğer siyasi iktidar, maddi temellerinden yoksun kalırsa, bu iktidarı yaşamı süren olmaz. Bunun için, devrimci slogan, proletaryanın yu-

ku iktidarı hedeflerini belirlerken, bütünlüklü olarak sözümler koyar. Sloganda sembolize edilen "Fabrikalar, Tarlalar..." ile kapitalist özel mülkiyetin bulunması temel üretim araçlarının zor yoluyla el konulması hedefleniyor. Burada "tarlalar" ile anlatılan şey, tarımda, toprakta büyük özel mülkiyetin, kapitalist mülkiyetin ortadan kaldırılmasıdır. Özel hayvan toprak mülkiyeti, üzerindeki tüm üretim araçlarıyla birlikte zor yoluyla kamulaştırılacaktır. Buradan da açık olarak anlaşılacağı gibi, Tekelci kapitalist egemenliği ekonomik ve politik gücünün ortadan kaldırılmak ve yerine emeğin egemenliğini kurmak devrimin temel sloganının amaçlarıdır.

Burada hedeflenen anti-kapitalist devrimci ödemeler, ilk planda anti-tekel önlemleri olduğu konularından anlaşılabilir. Türkiye'de kapitalizmin egemenliğinden söz etmek, gerçeğin yolunu bir yandır, ekonomik-toplumsal gerçekleri bütün yönleriyle ortaya koymamız gerekiyor. Kapitalizmin kendi ekonomik yasaları sonucu, sürekli olarak tekelci kapitalizme dönüşmektedir. Ekonomik olarak da, politik olarak da egemen olan emperyalizmin işbirliği tekelci kapitalist sınıftır. Devrimin ve devrimci sloganın ilk olarak ortadan kaldırılması hedeflediği, iktidarda bulunan tekelci kapitalist sınıftır. Ama bu devrim, kastırılmaz bir devrimdir, bu devrim sosyalizmi hedefleyen bir devrimdir ve kapitalist, tek süreçli bir devrimdir. Her gerçek toplumsal devrimin izlediği yön izleyen devrimdir, süreç içinde tüm kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırılması hedefleniyor. Ancak darbelerden yani bir darbe ile sosyalizme ulaşmayı hedefleyenler, gerçek bir devrimin diyalojik gelişme çizgisini anlayamazlar. "Fabrikalar, tarlalar, sınıflar iktidar, her şey emeğin olacak!" sloganı, devrimin gelişme sürecini en etkili biçimde ortaya yu-

yer. "her şey emeğin olmazı!" Buradaki "her şey" kapitalist özel mülkiyette bulunanı, besleyin. Demek ki slogan kendi devrimimizi anlattığı gibi aynı zamanda, kapitalist özel mülkiyette bulunan birikmiş toplumsal emeğin bütün ürünlerine proletarya tarafından el konulmasını hedefleyen evrensel bir ösüptür. Ulusalistlerin proletarya hareketinin *Expropriation Mıny'*nda belirtilen "her şey emeğin olmazı" ifadesi öne çıkarttığımız sloganın evrensel sosyalist özünü yeterince kavuluyor.

Slogan, devrimcidir; çünkü ancak bir devrim emeğin egemenliğini gerçekleştirebilir. Her politik skidaların da geçirilmesi ve her de rekeler kapitalist ekonomik egemenliğin ortadan kaldırılması kelimenin gerçek anlamıyla bir devrimi gerektirir. Üstelik sloganın da belirtilen "her şey" tüm kapitalist özel mülkiyetin kaldırılmasını hedeflediği için, ancak bütün zamanların en köşktü toplumsal devrimi ile gerçekleştirilir. Sosyalist hareket için de, devrimin bu temel sloganını sahiplenmek isteyen çevreler çıkarır. Bu, devrimin kendi devrimci hedeflerini daha geniş bir çevreye kabul ettirmesi yönünden olumlu bir gelişmedir. Ne var ki, sloganın sahip çıkmaya kalkın tüm sosyalist çevreler, sosyalist sül bir çok şeyi yanlışleştirebilirler gibi, aynı biçimde, bu devrimci slogan da yanlışleştirmek istiyorlar. Öncelikle devrimci olmak gerekirse bu sloganı sahip çıkmak için (hücre devrimci olmayan emekçi kitlelerin, ilk önceleri, devrimci sloganların gerçek anlamını tüm kavramadan atmaları ile devrimci bir sloganın devrimci özünü yitirmesine hal-kan devrimci çevrelerin girişimlerini birbi-

rinde ayırt etmek gerekir.) Burada kendi başına yeterli değildir. Bunun yanı sıra, bir de, bütünlükte bir devrim stratejisini ortaya koymak gerekir.

Slogan, *Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı* devrimci stratejisini en östü biçimde ifade eder. Öncelikle, sloganın, devrimci stratejiyi gerçekleştirecek devrimci güçleri nasıl tanımladığını görelim. Burada söylenen "...emeğin..." ifadesi ile en başta nereleri emek anladığımız belirttik. Kapitalist bir toplumda emek ve yalnızca proletarya, kapitalizmi yıkabilir ve emeğin egemenliğini gerçekleştirebilir. Kapitalizmde, sürekli büyüyen, gelişen yarı toplumsal ücretli emekçiler durmaksızın gelişirler. Toplumun her geçen gün terakti emekçiler durumuna gelmesi kendiler için ne kadar bir gerçek ise, aynı proletaryaya sınırlı kısıral alanlar için de, yaşanan bir gerçektir. Sonuçta kapitalizmi yerle bir edecek olan bu ücretli emekçiler ödesudur.

Değisi gerçeği, sınıf mücadelesi emek ile sarmaya arzusunda olan, terakti emekçi ile asalak burjuvazi arasında geçer. Bunun için sloganın anlatılan "her şey emeğin olmazı" hedefi, ücretli emekçilerin, yani proletaryanın politik egemenliğini ve toplumsal düzenini gösteriyor. Yine sloganın "emeğin" ifadesinin, yalnızca sınıflı (kültü) proletaryasını değil, aynı zamanda tümün proletaryasını ve yoksul köylüleri de kapsadığını çok açıktır. Te-kelid kapitalizmin egemen olduğu bir toplumda, sosyalizmi hedefleyen, tek bir devrimci sürecin ilk halkına olan Demokratik Halk Devriminin, proletarya önderliğinde, tüm emekçi kitleleri kapsadığını ekonomi ve

tarifi ile ilgili her kesim bileceği bir gerçektir. Proletarya bu sloganla, aynı zamanda, ücretli devrimci hedeflerini tüm ezilenlerin hedefi haline getirmiştir. Proletarya ve devrimci müttefikleri *Pöhrkötöör, tarımlar, ziyası kütüpheler, her şey emeğin olmazı* sloganında kendi kurultularını görüyorlar. Slogan işerik ve hedefler melesizle kesintisiz devrimin, devrimci güçlerinin savaş birliğinin hangi temelde sağlanacağını en kısa ve en östü anlatmaktadır.

Devrim stratejimizi en doğru biçimde yükselten sloganın proletaryanın bu devrimci slogan olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

Sloganın en kısa ve östü biçimde tanımlanan proletaryanın devrimci stratejisindeki karşılığı gösterelim. Bundan önce, zorunlu bir açıklama yapılmalı. Proletaryanın devrimci-sınıf partisi TKEP/Leninist'in Program'ında devrimin hedefleri somut ve östü biçimde belirtilmiştir. Program'daki yakın devrimci hedefler, devrimimizin gelişmesinde bağlı olarak, önceleri propaganda düzeyinde ele alınırken; devrimci durum ve işe sınırlı koşullarda, somut iktidar östümleri olarak öne çıktılar. Burada belirtilen hedefler ve önlemleri mücadelemiz geldiği bağluktaki düzeyinde, ajitasyon ve eylem temelinele ele almak zorunluluğu vardır. Yani devrim hedefleri, program sayfalarından çıkıp, güneşli mücadele ile bütünlüğü ve canlı yaşamda maddi güçte dönüştürülmüştür. Politik ve toplumsal yaşamın, bunun için her zamanın daha uygundur. Aralık kitlelere devrimin neyi yerine getireceği ve neyi nasıl başlatacağı somut olarak, güncel bir devrimci görev olarak gösterilmelidir.

Devrimin bütünlüğü ve temel sloganının Program'daki karşılığı

'A) POLİTİK ALANDA

1- *Faşist devlette sınıfsız, ordusuz, polisiz, meclisler, bürokrasi organlarını, parlamentaryu, yarı devlet organlarını parçalayarak tüm iktidarı halk temsilcilerine devir.*

2- *Halk Demokrasisi'nin gerçekleştirilmesi, sınıfsız, östü, yarı devlet Halk Temsilcileri Meclisi'nde olmak; tüm temsilcilerin seçimde gelmesi, seçmenlerin temsilcilerini geri çağırma hakkına sağlanması.*

Programın bu bölümünde, yukarıdaki devrimci istemler ve devrimci önlemler başkalarıyla destekleniyor. Burada açıkça anılan «RÖTR 15350/1700/100/27600/100» şifreli çağrı gibi, proletarya ve devrimci müttefikle-

2. politik iktidarı ele geçirmek için ilk temel koşul (bu devrimin ilk temel koşulu) olarak, devletin tüm organlarıyla birlikte parçalanması ve havaya uçurulması hedefleniyor. Kendi değülümüzde ise faşist devletin yıkılması devrimin ilk zorunlu koşulu olarak konuyor. Bu ilk koşul olmadan iktidarı emek gücüne devrim mümkün değildir. Emegün egemenliği politik alanda ancak, faşist devlet iktidarının yıkılmasından sonra gerçekleştirilir.

Politik iktidarı ele geçirilmesi, sloganında ifade edilen "süvsi İktidar"ın emegün olması için öncelikle ve zorunlu olarak faşist devlet iktidarının yıkılması, genel bir görevdir. Süvsi proletaryanın, halk kitlelerinin ve tüm devrimci güçlerin esas ve tüm çabası, politik iktidarı ele geçirmek amacıyla, faşist devletin yıkılmasını görevine yönlendirilmelidir. Faşist devletin yıkılması, burjuva iktidarı ele geçirmek amacıyla, faşist devletin yıkılması görevine yönlendirilmelidir. Faşist devletin yıkılması, burjuva politik iktidarının yerle bir edilmesi ve devrimin ilk belirtisi ve eseri olarak Geçici Devrim Hükümetinin kurulması görevi başa alınmadan, alınacak her politik adım, başarısız kalmaya ve yolaşmaya mahkumdur. Başarısız olacak ve yolaşacak olan yalnızca süvsi politik adımlar değil, bu adımları standart da aynı biçimde yolaşıp, düzen içi bir hareket haline gelmeye mahkumdur.

Faşist devlet iktidarının yıkılması görevinin, zora dayalı devrim ve hırsızlık olan süvsi bir münabileyi gerektirdiği her halinden ortadır. İktidarı ele geçirmekten sözde olmaz, yada, sanki gerçek sosyalist olarmış gibi sadece, devrimin olması için eğer silahlı mücadeleyle girilmelense, bu durumda süvsi emek hafızaları olarak gericiğin safında olabilirler. Silahlı mücadele gerilla mücadele, halk anısları ve başka biçimlerde yürütülmesi olan, halkların kurtuluşu yalnızca silahlı savaş yoluyla gerçekleşir.

Sloganın bütünlüklü biçimde tanımlanan hedeflerin "Fabrikalar ... emegün olacak" ifadesinin Program'daki belirlenmesi:

B) SANAYİ, KREDİ, TİCARET, ULAŞIM ALANINDA

1- Sermayenin elindeki tüm sanayi işletmelerinin ve madenlerin emperyalistlerin elindeki tüm işletmelerin ve madenlerin zorunlu yoluyla kamulaştırılması.

2- Süvsi işletmelerinin yönetiminin işe

ri konseylerinde olması; sanayinin bilim ve teknik gelişimine sonuçlarının dayanarak geliştirilmesi; süvsi temel gereksinimlerini karşılama ve ekonomiyi geliştirmeye hizmet etmesi."

Bu bölümde belirtilen görevler de daha sonraki maddelerle destekleniyor. Çok açık olarak anlaşılacağı gibi, slogan, programdaki bütünlüğü yukarıdaki ekonomik hedeflerle gösteriyor. Politik iktidarı ele geçirilmesi tek başına fazla bir şey ifade etmez; politik iktidarı ayakta kalması, devrimin bu alandaki kazanımlarının devam ettirilmesi için, mutlaka, ekonomik alanda da etkili önlemlere başlamak zorunluluğu vardır. Ekonomik temellerine dayanmayan bir demokrasi (Halk Demokrasisi) uzun süre yaşayamaz. Bu anlamda, Program'ın bu bölümünde kapitalizmi yıkma darbe vuracak ilk temel ekonomik önlemlerin sıralanması, Partinin, devrimi, kesintisiz biçimde temel amacı olan sosyalizme vadederek istediğinin başka bir kanıtıdır. Sosyalizme işi hoş sözlerle, sosyalist görevlerle değil, sosyalizme kapitalizmin temellerine yitirilmiş devrimci politik, ekonomik, toplumsal hedeflerle varılır. Devrimci hedef, sosyalist hedefler bakımından proletaryanın kurtuluş programı olması niteliğiyle TKRP/1. Program kendi alanında en yüksek standarttır.

Sloganın "tarlalar... emegün olacak" diye belirttiği görevler:

(C) TARIM ALANINDA

1- Tüm özel büyük toprak mülkiyetinin azaltılarak üretim araçları ile birlikte zorunlu yoluyla kamulaştırılması, tarım işçileri konseylerinin yönetimine devredilmesi; bazı alanlarda kamulaştırılan toprakların süvsi köylü konseylerinin yönetimine devredilmesi, tüm toprakların ulusallaştırılması; kent ve kırsal topraklarının alın satılmaması yasaklanması."

Devrimci Program'ın en önemli bölümleri tarım alanında belirtilen önlemlerdir. Bölümde belirtilen önlemlerin sosyalist önlemler olmadığı ilk bakışta anlaşılır, ancak, burada belirtilen önlemler olmadan da tarımın sosyalist örgütlenmesi gerçekleştirilemez. Tarım programı sadece çok önemlidir, çünkü, Türkiye sol hareketinin temel alanında yaptığı en büyük zorlaşır bir tarım ve köylülük sorununa yaklaşmıştır. Leninistler dönünde, genellikle, toprakların sosyal köylülere dağıtılması hedeflenir ve buna da "toprak reformu" adı verilir. Oysaki bu alanda reform

değil, sosyal devrim gerektirir. Bunun da ilk koşulu, tüm özel büyük toprak mülkiyetinin, ve tüm üretim araçlarıyla birlikte zorunlu tabii tutulması ve kamulaştırılmasıdır, kent ve kırsal toprakların alınması-satılmaması yasaklanması ve ulusallaştırılması toprakta rant ortadan kaldıracağı gibi, özel mülkiyete en büyük darbe indirir.

Kapitalizmin tarım alanında da egemen olduğu, kapitalist tarım biçimi yaygın olduğu, büyük toprak sahipliğinin güçlü olduğu bir yerde, devrimci önlemler, kamulaştırma ve tarım işçileri konseyleri ile çerti olarak sosyal köylü konseylerinin denetiminin sağlanmasıdır. Sol hareketin yaygın ve egemen olarak söylediği "toprak dağıtım" ancak gerici bir önlem olabilir. Kapitalizmin tarımında egemenliğinin pekişmesi, köylü nüfusunun sürekli ücretli emekçiler durumuna gelmesi ile birlikte, proletaryanın devrimci tarım programı, öncelikle bu koşulları doğru biçimde kavranmalıdır. anti-feodal burjuva devrimin köylülük programı çok gerilerde kalır. Çünkü feodalizmin eleştirisi, hem de pratik olarak tarıfta kendisi yerine getirmişti. Bu durumda, kapitalizmin bilimsel eleştirisi yapılmıştır. Tarım ve tüm kırsal alanda da yapılması gereken devrimci teorik çözümler budur. Devrimin eleştirisinden önce, teorik eleştiri doğru biçimde yapılmalıdır.

Tarımda özel mülkiyete darbe vurarak, tüm alanlarda sosyalizme yönelmek için de çok önemlidir ve yasadır. Çünkü toprakta özel mülkiyet, özel mülkiyetin en eski biçimidir. Toprakta özel mülkiyet kaldırılmazsa, kentlerde ve kırsal alanda ekonomiyi toplumsal örgütlenmesine geçilemez. Toprak özel mülkiyette kaldığı sürece, hiç bir alanda toplumsal mülkiyet doğru bir şekilde kurulamaz. Öte yandan köylülerin yaşamının köklü olarak değişimi ancak toprakta özel mülkiyetin kaldırılması, hiç değilse işin başında büyük toprak mülkiyetinin kaldırılması konusunda bir koşuldur. Aynı bunun tartışılması, toplumsal devrimin anlamını anlamak için marksist olmak gerekiyor. TKRP/1. Program'ı gibi marksist bir program sahip olmak gerekiyor.

Bu kısa yarıdan da anlaşılacağı gibi "Fabrikalar, tarlalar, süvsi İktidar her şey emegün olacak" sloganı bütünlüklü devrimci bir yazıdır. Bu devrimci söz, devrimin birinci anlamından başka bir şey değildir.

Uğur GÜNDÜZ

KÜRT ULUSAL SORUNU VE ULUSAL KADERİNİ TAYİN HAKKI

Haşka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz

Kürt ulusal sorunu, sadece "proletaryanın gerçekten püskül zorunda olduğu bir sorun" olmasından dolayı değil, aynı zamanda, Kürt ulusal hareketi sermaye egemenliğini ve onun devletini yıkma mücadelesinde güçlü düşümleri taşıyor olmasından dolayı, devrimin önemli ve hassas konularından biridir. Kürt ulusal hareketinin bu tarihsel devrimci yönü, onu, birleşik devrimimizin güçlü bir ayağı haline getiriyor. Bu tarihsel yönü ihkate alınmazsa, Kürt ulusal sorununa marksist bir yaklaşım sergilenemez.

Kürt ulusal hareketinin bu devrimci yönü devrimimize büyük güç katacak, ulusal sorun, aynı zamanda, ezen ulus emekçilerini en yaygın yönünü oluşturuyor. Yetmiş küsur yıllık bir tarihi boydan boya kaplayan köyü sevanizm, ezen ulus proleter ve emekçilerinin devrimci ruhunu teslim alan, onların bilinçlerini koruyan bir sorun olarak, onun dalaşını karşısına dikiliyor. Birleşik devrimin tek başına yolu olan Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği, bu sorunla alt edilmeksizin sağlanamaz. Burada birlikte, Kürt ulusal sorununu ayrıma değinmiş, ezen ulus proleter ve emekçilerine belirtilebilmeksizin sevanizm alt edilemez. Öyleyse, soruna bu etkin halktanın kavranması, ayrıma özgürlüğü" meselesini aydınlatmak, öncelikli duran görevdir. Bu konuda Türkiye proletaryasının bilinçlendirme mücadelesini, sosyalist hareketteki sosyal-görevci anlayışlara karşı savaşını kaybetmek zorundadır. Kürt ulusalının kendi kaderini tayin hakkını tüm hareketleriyle ortaya koymalıdır. Bu çağrımızda, görüşlerinizi ortaya koyarken, Halk İçin Kurtuluş gazetesinin bu konudaki görüşleriyle tartışmaya girerek ve sosyal sevanizmin bu "inceleme" halini teşhir etmeye özen gösteriniz.

PARÇALANMIŞ VE İLHAK EDİLMİŞ BİR ÜLKE; KÜRDİSTAN

Toplumsal sorunlar sorunları olduğunda, her dönem geçerli olan bazı çözüm reçeteleri yoktur, olmaz! Burada somut duru-

mun somut- de zellebilir tabii, olmazsa olmazdır. Belirli tarihsel dönem, belirli yerel/yöresel koşulları gözünde bulundurmadan, toplumsal sorunları genel ilkel ve formülasyonlarla gizleyen kalkınma bir marksisist, pek yavan bir marksisisttir. Genel ilkel sadece yol göstericidir, somut duruma göre nazal davranışımız gerektiğini kavramamıza yardım eder. Bir marksisist, genel ilke uzelelin bağını karabildiği oranda, teoriyi verili koşullara uyarlayabildiği oranda gerçek bir marksisisttir. Bu perspektifte Kürt ulusal sorununu ele alalım...

Kürt ulusu, bölgedeki dört gerici devletin bencimdiruguna girmiş, ezilen bir ulustur. Uzun ve kâhli bir geçmişe sahip olan "Güneş'in Çocukları", tarihi süreklilik haşka devletlerin hakimiyeti altında geçen bu halk, öğretilmiş en çok yaklaşımları (Emperyalist, Paylaşım Savaş sonrası, kendileri, İngiliz ve Fransız emperyalizmi ile Türklerin bencimdiruguna girmiş olarak buldu. Anadolunun kurtuluşu için verilen savaşta teredditlerce yerini alan Kürtler, onca başanlı sevanizm sonra, önce Türklerin bencimdiruguna uğruyor ve ezilen konumuna düşüyor, İngiliz ve Fransız emperyalizminin bölgelele okülmesiyle yerlerini alan Irak ve Suriye devletleri de Güneydeki topraklarında Kürtleri egemenliği altına alıyor. Böylece Kürdistan toprakları, Kuzey-batı bölgesi Türkiye tarafından, Güney-Batı bölgesi Suriye tarafından ve Güney (Güney-Doğu) bölgesi Irak tarafından ve Güney (Güney-Doğu) bölgesi Irak tarafından İran egemenliğinde kaldıktan sonra, kısa bir dönem "Meşrut Cumhuriyeti" olarak varoluyor, ama egemenlerin "İhanet" sonucu yeniden İran topraklarına katılıyor. Ve Kürdistan, bölgedeki dört gerici devlet tarafından bu şekilde paylaşılıp, yutuluyor.

Dörde bölünen Kürt halkı, en büyük darbeyi Türklere karşı verdi. Çünkü, "Kurtuluş Savaşı"nda, Türk emperyalizmiyle birlikte sevanşan Kürtler, kendi özgürlüklerine kavuşacaklarını düşünerek, safardan sonra ölü bir güdümlüklerinden mahrum kaldı. Türk burjuvazisi, savaş sırasında ihtiyacı duyduğu askeri

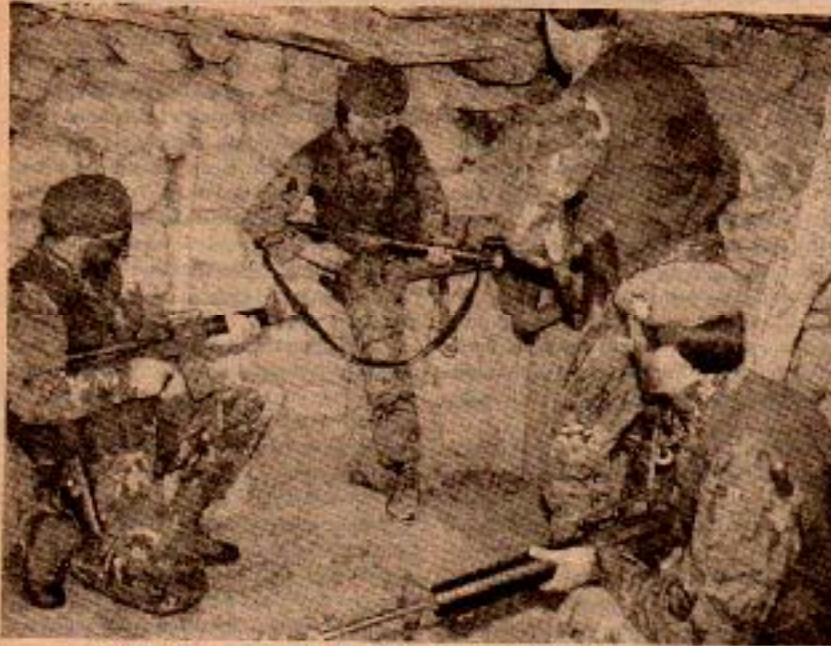
riğinci Kürtlerden yararlandı, ama savaş sona erince, sâhâlarını Kürtlere yönelttiği. Bu durumda Kürtler yapılabilecek tek onurlu davranış gösterdiler: Ayaklanma! Ama her ayaklanma, toptunsel-tarihsel nedenlerle başarısızlığa uğradı. Karlı bastırıldı. Kendi topraklarında köleleştirilen, aşağılanan ve horlanan bu "modern çağın Kızılderhileri" korkunç katliamlara, soykırımlara uğradı. Toprakları askeri işgal altında ve siyasal olarak ilhak edilmişti, yani toprakları ezen ulusun topraklarına katılmış ve o ulusun toprağı ilhak edilmişti. Bu durumda Kürtler, bir Kürt olarak yoktalar, ancak bir Türk, bir Arap (Irak veya Suriye Arabı) ya da bir Fars olarak vardılar. Kendi topraklarında bunca aşağılanışları yemiyemeyiş gibi, bir de yok sayılıyorlardı.

Kürdistan'ın ilhak eden ülkeler bu "yok sayma politikaları"na paralel olarak, kendileri tarafından ilhak edilen parçanın kendiliğinden entegrasyonuna (birleşmesine/kesinleşmesine) önem verdiler. Her ilhakçı devlet, siyasi ilhaka ekonomik ilhaka (tamamlayıcı yoluna gitti. Ekonomik ilhak, ilhakçı devletlere ilhak edilen Kürdistan parçalarına aynı ekonomik bütünü parçaları oluşturmaya getirdi. Yani her parça Kürdistan, kendini ezen devletin ekonomik gelişmişlik düzeyine göre şekillendi. Diyalık Kuzey Kürdistan, Türkiye ile aynı ekonomik bütünü içinde yer alıyordu, tek pazar olmasına göre şekillendi. Böylece Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna getirişini tamamlayıcı oldu. Türk burjuvazisi, kapitülasyon gelişimiyle birlikte, birleşmiş bir tek pazar (tek pazar) sahip oluyordu. Kapitalizmin gelişimine paralel olarak bir haşka gelişme dala yaşandı, Kürt burjuvazisi Türk burjuvazisiyle birleşmiş yönelmiş ve bu pazarın önemli halkları arasında yer alıyordu. Böylece Kürt burjuvazisi ulusal hareketin tamamıyla dışarı düştüğü oldu. Tepede böyle bir kesinleşme olurken, "başarı" da kaynaşma olmaması ile sonuçlanmazdı. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, gerek etnik olarak (Kürtlerin antropollerine göre) ve gerekse aynı üretim zincirinin birer halkası olmak anlamında, kaynaştılar. Bu durum, iki ülke proletaryasının tek bir proletaryaya partisi çatısı altında aynı birliğini sağlamasını sağladı ve zeminini yarattı.

Kürt ulusal hareketi, "kendi burjuvalarının İhaneti"nden sonra, artık saf bir ulusal nitelik gösteremedi. Hareket, Türk egemenliğine ve Türk egemenliğine karşı yönelirken, aynı anda, kendi burjuvazisine karşı yönelmiş zorundaydı. Özetle ifadeyle, mit çadele (Ulusal-Sosyalist) kurtuluş mücadelesi haline gelmişti ve öyle de oldu.

Tüm bu koşullar, Kürdistan ulusal-sosyalist kurtuluş mücadelesine Kürdistan proletaryasının önderliğinin temel zeminiydi.

Yukarıda ki gelişmeler her parça Kürdistan'da farklı hızlarla gerçekleşti. Her parça

Kürt Halkı üzerindeki katliamcı politikalar devam ediyor.

kendini ezen ulusun gelişmişlik düzeyine göre şekillenince, ezen ulusların gelişmişlik seviyelerindeki farklılığı bağli olarak, Kürdistan'ın parçaları arasında gürcece büyük ayrımlar gündeme geldi. Kürdistan'ın "iç birliğini" ritmiyle bozuldu. Örneğin "Türkiye Kürdistan" (Kuzey Kürdistan), diğer parçalara oranla kapitalizmin en fazla geliştiği yer oldu. Durum bu olunca, bir bütün olarak Kürt ulusal mücadelesi değil, her parçanın birbirinden ayrı ve ezen ulus proleter ve emekçileriyle ortak mücadelesi kaçınılmaz oldu. Kuzey Kürdistan'daki hareket Türk halkıyla ortak. Güneydeki Irak emekçileriyle ortak vb. Bu şekilde, "Birleşik Kürdistan mücadelesi, bölgeseldeki gerici rejimlerin, yani ilhakçı devletlerin, yıkılması mücadelesi ile birleşti. Bu mücadelede önemli bir bileşeni ni teşkil etmeye başladı. Özgü olarak ifade edelim... Kürdistan Devrimi, bütün bölge devrimlerine bağlandı, onun ayrı gücü oldu. Kürdistan Devrimi, bölge halklarını devrimde taşınmada fevkalade önemli bir etimdir. Bu devrim ne tek başına bir parçada durabilir, ne de tek başına "Büyük Kürdistan"ın kurulması ile sonlanabilir. Kürdistan devrimi nereden ve nasıl bağlansa bağlansa, ezen ulus topraklarına yayılmak zorundadır. Bu ise, arzandan, bölgedeki dört ilhakçı devleti devletin" esas olarak mütasına -atılması- yol açmaktadır, ki bu, Kürt ulusal sorununa bağlı bağlayıcı olguların önem kazandırıyor. Ulusal sorunda tutum belirleyecek olan bir marksist, bu gelişmeleri aklında tutmalıdır.

Şimdi de gelelim Türkiye'ye... Kürdistan'ın ilhak eden devletler arasında politik yapısı en gerici olan ve askeri alanda en güçlü olan devlet, başta Türk devletidir. Turd-

ye bölge halkları için en büyük tahlikeyi oluşturmaktadır. Türk devleti ilhakçı ve yayılmacıdır. Yalnızca Kuzey Kürdistan'ı ilgal ve ilhak etmekle kalmayan TC, Arap toprağı olan Hatay'ı da ilgal ve ilhak etti. Bununla kalmadı yakın geçmişte Kıbrıs'ın Kuzeyini ilgal etti ve bağlarında sosyal açıdan "resmen ilhak" etme aşamasında. Ege Adaları, Musul-Kerkük... direkli yaydım ve masera peşinde koşuyor, duruyor. Türkiye proletaryası ve emekçileri, hayri güvenimize esir düşmüş olan bu halk, yıllarca, burjuvazinin bu küflü ve kandi oyunlarına ya sessiz kaldı ya da birzeit ortak oldu. Böylece ulusal ommunizasyon batığına gömülen Türk emekçi halkı kendiliğinden de kararını verdi. Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz" sözünü, yetmiş küsur yıllık pratiğiyle doğrulayan Türk emekçileri, Kürt ulusunun ezilmesine seyirci kalmıya, ulusal baskını esas mınarı olan Türk burjuvazinin varlığına ve egemenliğine göz yumuyor ve kendi kolektif zinetini kendi sağladığına, Deneyebilir ki, Türk emekçi halkının en büyük talihsizliği, başka ulusu ezen bir ulusun iyeleri olmasıdır. Kürt Halk Hareketi bugün Türk devletinin temellerini sarsıyorken, Türk halkı bağli seyretiler olarak kalıyor ve güvenizmin kuralı kesini alanda taşınmaya devam ediyor. Oysa Kürt halkı, aynı zamanda Türk halkının düşmanı olan sermayeye ve ezen bağli devletlere karşı savaşıyor, ons güçlü darbeler indiriyor. Kesin zafer iki halkın mücadele birliğine bağlı. Mücadele birliği sağlamamak oyle uzak ve zor bir şey değil değil. Türkiye proleter ve emekçilerinin bir küçük kısmı, bir çabası Kürt ulusu için çok büyük anlam taşıyanaktır. Bunun için gereken nedir? Kürt

halkının beklenisini, Kürt Halk Hareketi'nin önderlerinden M. Can Yüce'den aktaralım: "Türkiye halkı, Kürdistan devrimini kendi derdi, Kürdistan mücadelesini kendi mücadelesi olarak algıladı ve bunu yüreğinin derinliklerinde hissettiği zaman, işte o zaman bu tarihsel toprakların özgürlük, kardeşlik, sosyalizm gülleri çiçeklenerek, bu topraklar o zaman, rengarenk açar, sıvasız toka açar halklar buğesi hülise gelecektir! Peki, bu bir dağ mı, bir rüyadır?"

"Hayır, dağ değil, bir ulum ötede, elie tutulur somatlıkta bir gerçekliktir! Bütün mesele bu gerçekliklere inanmakta, birlikte uzanma becerisini göstermekte dögünleniyor... (ahç). (Çeyiş Halk, 15 Temmuz, sayı: 78)

Peki, nedir "Türkiye halkının" Kürdistan devrimini kendi derdi, Kürdistan mücadelesini kendi mücadelesi olarak algılaması? "mao" Kürt halkı seykarmalara uğruyorken, sadece oturup üzülme mi, ya da "bir kardeşiz" demekle yetinme mi? Hayır, bu sözün anlamı, Kürt halkının özgürlüğünü kendi özgürlüğü olarak algılamak ve onun özgürlüğünü savunmak, onun özgürlüğü uğruna mücadele etmektir. Çünkü Kürt halkının özgürlüğü, Türk halkının özgürlüğüdür. Kürt halkı savaşlar ve bombalar altında ölmek-kalmak savaşına tutuşmuşken, kardeşiz demekle kardeşlik olmaz. Eğer, Türk emekçi halkının kadri Kürt kardeşlerinin kaderleriyle bir ise, o zaman, "Kürt Ulusu'na Özgürlük" şiarı, Türk halkının özgürlüğünü istersektir aynı zamanda. Ya da şöyle söyleyelim: Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele ettiğiniz oranda özgürsünüz! Tüm bu söylediklerimizden ne çıkarıyor? Türkiye proletaryası "Kürt ulusunun kendi geleceğini belirleme hakkı"na sayı sunduğu oranda, kendiliğinden gelen yoldan özgür de mektir. Türkiye proletaryası, bu istemi savunmakta, mücadeleye birliğini sağlama temelleri örecektir ve sosyal-güvenizme güçlü darbeler verecektir!

Şu bağli, proletaryayı kurtuluşu götüren yol, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını" savunmaktan geçiyor. Öyleyse, bu demokratik ilkenin ne olduğunu (veya ne olmadığını) ortaya koyalım. Yacımın bundan sonrası "Halk İçin Kurtuluş" gazetesinde bu konutaki görüşlerimizin eleştireli üzerinden sürecektir.

"KURTULUŞ" KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI NASIL ELE ALIYOR?

"Halk İçin Kurtuluş" gazetesinin 5 Temmuz tarihli 31. sayısında, "Her Ulus Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkına Sahiptir" başlığıyla bir yazı yayımlandı. Yazı, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğünü kabul ve ilan etme bakımından önemlidir. Ne varki, işin ayrıntılarında pek çok yanlışla ötemekten kurtulma isteyen yazı, "incitilmiş sosyal-güvenizmi"

su, Fransız, Alman, İngiliz ABD vb. uluslar karşısında ezilen ve sömürülen ulusken; Kürt ulusu karşısında ezen ve sömüren bir ulustur. Kürt ulusu ise hem emperyalist uluslar karşısında ezilen ve sömürülmüştür, hem de Türk ulusu karşısında... Uzun sözün kısası, Kürt ulusu her türlü ulusal ilişkide ezilen ve sömürülen taraftır; katmerli olarak ezilmektedir.

Türk ulusu (burada proleter ulustan söz ediyoruz, yani emekçi halktan), emperyalizm tarafından ezilen ulus olmasına son vermek için, emperyalist kapitalist sistemden 'ayrılma hakkı' nı kullanmalı ve sosyalizme yönelmelidir. Sorunu yalnız bir şekilde dilemdirelim. Türk emekçi halktan sorunu, kendini emperyalist sömürden kurtarmaktır ve bu, bir bütün olarak kapitalist sistemden kopuşu gerektiriyor. Türk emekçi halkı, faşist Türk devletini ve sermayenin egemenliğini yıkmalı, emperyalizme olan bağımlılık ilişkilerine son vermelidir. Bu yönüyle Türk halktan mücadeleleri anti-kapitalist, anti-emperyalist (ve anti-faşist) bir mücadeledir. Ve zafere ulaştığındaki bir daha ezilen, sömürülen durumuna dönmeyecektir. Türk proleter ulusunun bundan başka bir içeriğe sahip 'ulusal sorun'a yoktur! Bu mücadele ise ümitsiz ve şüphesiz bir mücadeledir. Ama işle ulusal sorundan, 'ayrılma hakkı' ndan söz etmek isteyen varsa, bu 'ayrılma hakkı' nı emperyalist sistemden ayrılma hakkı olarak kavradığına göre marksizm açısından bir sorun olmadığını belirtelim.

Türk ulusunun Kürt ulusu karşısındaki konumu nedir ve Türk proleter ulusunun tutumu ne olmalıdır? Türk ulusu, Kürt ulusu karşısında ezen ulus konumundadır, her türlü ulusal ayrıcalıktan yararlanırken, ulusal baskı uygulamaktadır. Türk proleter ulusu, kendi egemenliğine kavuşmanın tek yolu olarak, Kürt ulusunun özgürlüğünü istemeli ve bunun için mücadeleye etmelidir. Çünkü 'başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz'. Türk proleter ulusu, Kürt ulusunun ezilmesine seyirci kalmayı seçerse, kendisini de azmetmekte olan Türk burjuvazisinin egemenliğine boyun eğerek ve sömürülmeye devam edecektir. İkinci olarak, proletarya gücüne dayalı eşit birliklerden yararlanır ve bunun ilk koşulu zora dayanarak birliğe son vermektir, öyleyse, her türlü ulusal ayrıcalığa ve ulusal baskıya (bu arada ulusal baskının biçimlerinden biri olan ilhaka) karşı mücadele etmelidir, vb. İşte bu da, devrimin anti-şoven bölümüdür.

Kürt ulusunun tüm bu süreçte ulaşacağı yer ve görevler, elbette Türk kardeşlerinden ayrılmaz içeriyolar. Emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadelede Türk kardeşleriyle en sıkı dayanışmayı içinde bulmalıdır. Bunun yanında, Kürt ulusu, egemenliğine son vermek, yatacağı birleştiirmek, ulusal birliğini sağlamak, kendi devletine sahip

başsız devletine) sahip olmak için de mücadele ediyor. Çünkü birer ulusal hak olan bu saygıların, Kürt ulusunun onlardan zor yoluyla alınmıştır. Tüm bunlar, ulusal kaderini tayin hakkı kavramının içeriğidir. Ulaştırır ve bir politik hak (tasarruf) olan UKTH, yalnızca Kürt ulusu için söz konusudur. Türk ulusu, bu politik tasarruf hakkını cumhuriyetle birlikte kullanı, hem de Kürt ulusunu ezmeğe yönünde... Şimdi Türkler için söz konusunu alan, yukarıda belirttiğimiz görevlerken, Kürt ulusu, kendi politik tasarrufunu kullanmak durumundadır. Bunlar, Kürt ulusu ile Türk ulusunun ezen ulus-ezilen ulus ilişkisinin iki karşı kutbu olmasından kaynaklanan farklı görevler ve haklarıdır.

Bu genel değinimlerden sonra, artık yeniden Kurtuluş'un UKTH konusundaki görüşlerine dönelim.

'Ayrılmaya sözcüksü olduğunda hep Kürt ulusunun ayrılma hakkından bahsedilir. Elbette öyle düşünülmesin ki elbenden biri de Kürt ulusunun ezilen ulus durumunda olması ve Kürt ulusal hareketinde milliyetçi bakış açısının etkili olmaması. Öyle durum, ilerlemiş sınıflarda pek istisna dâhilinde olması da, tersine de olabilir. Örneğin Kürt ulusu ayrılmak istemez de Türk ulusu ayrılma hakkını kullanmak isteyebilir. Ancak ayrılma hakkını hangi ulus kullanmak isterse istesin marksist-leninistler sorunu yakından değinmez. İki ulusu eşit şartlarda birlikteliğinin sağlanabilmesi karşılıklı ayrılığa desiklemez. Birlikten yana tavır alır, bunun programında da şunu ama bu ayrılmaya engel olma hakkını da vermez.' (abc) Buraya kadar konuşan Kurtuluş'ta. Bu kadere bir pasaja bu kadar yanlış düşünmenin nasıl olup da sağlanabildiğini düşününce insan şaşırarak edemiyor! Bu yanlışlar yine nasıl düzeltilmiş, nereden başlamış. Meşhur devre örneğinde olduğu gibi, nereye doğru ki işe uradan başlayalım...

İlk olarak... Biz de bugüne kadar 'Ayrılmaya sözcüksü olduğunda hep Kürt ulusunun ayrılma hakkından bahsedilir, ama Kürt ulusal hareketinde milliyetçi bakış açısının etkili olması...' yönünden değil (çünkü sorunu etnik milliyetçi bakış açısı henüz hâlesine büyük bir güce erişmemişken de savunuyorduk bunu), 'Kürt ulusunun ezilen ulus durumunda olması' nedeniyle bu tutumu aldık. İnanıyoruz ki, beyri Türk güvenliğiyle sakatlanmamış her marksist, bu nedenle Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunur, savunmalıdır. Yukarıda Kürt ve Türk ulusunun ezen-ezilen ulus bağımlılığında, tarihsel olarak olumsuz faktörlerden bahsettik. Bunların her iki ulusa farklı görevler ve farklı haklar verdiğini belirttik. Tüm bunlardan sonra, UKTH konusunda bir önceki bölge olan bir liseli bile ayrılmaya haklarını Kürt ulusunun hakkı olduğunu, çünkü kendi geleceğini özgürce belirleme hakkı altında tutması

olarak Kürt ulusu olduğunu anlayacaktır. Kurtuluş, tüm bunlardan bahsetmiş gibi, 'Türk ulusu(nun) ayrılma hakkından dem veyince, Kurtuluş'a sormak gerekiyor: Kendi kaderini tayin hakkı engellenen kim? Kendi devletine (veya bağımsız devletine) sahip olmayan hangi ulus? Yatacağı ilhak edilen hangi ulus? Bu soruların yanıtı ortadadır. Ama bunlara rağmen, Kurtuluş, ayrılma meselesinde Kürt ulusundan bahsedilmesini, Kürtlerin ezilen ulus olmalarının yanında milliyetçiliğe bağlayarak, daha doğrusu işin içinde milliyetçiliği sererek, işin içinden ustaca ayrılmaya çalışıyor. Biz söyleyelim: Kürt ulusunun ayrılma hakkından bahsetmek hiçbir şekilde milliyetçiliğinin etkili değildir, ama, birri çözüp 'Türk ulusunun' ayrılma hakkı'ndan bahsediyorsa, otfah olmasız bir TÜRK SOVETİSTİDİR!

UKTH nedir? 'Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı' diyor Lenin, ancak şunu şunu şunu da bahsetmiş haklarını, ezen ulusun sosyal haklarından serbestçe ayrılma hakkını içerir' (abc) (UKTH, s.152) Yeterince açık değil mi?

Devam edelim. Kurtuluş, 'Kürt ulusu ayrılmak istemez de Türk ulusu ayrılma hakkını kullanmak isteyebilir' dediğinde, aslında şunu da söylemiş oluyor: 'Kürt ulusu birleşmek istediğinde Türk ulusu buna rıza göstermeyebilir'. Yine Lenin'e başvurubun: '... ulusların kaderlerini tayin ilkesi, ezen bir devletten ayrılma özgürlüğünü verir (bu bağımlıdır ve buna testlerinde üstünlük belirtilir) ama bir devletle birleşmenin, o devletin rızasına gerektiren birgün vidadına şüphesiz söylemek caiz değildir, nasıl ki bir kapitalistlik bir ulusu ya da bir işçiyi ücreti kabul etmesi için 'rızasını' gerektirir. (Kurtuluş, s.174) Sorunun marksist tarafında konumu bu. Ama tüm bunlardan Kurtuluş'a sor: O, emperyalizmin yeni-sömürgeci bir ülkede 'Ya Özgür Vatan, Ya Ölüm' şiarıyla 'Türk vatan severliğini geliştirmeye uğraşıyor. Değil mi ki, Türk ulusu emperyalistler tarafından eziliyor, ve 'ülkenin gizli işgal altında', öyleyse pekala ulusal haklarını korur ve ulusal bir mücadele veririz! Sorun Kurtuluş böyle düşünüyor.

Ama belki de şöyle düşünüyorduk Kurtuluş Demokratik halk devriminin zafereyle birlikte 'emperyalizm ve oligarşi' ait edildiği için, ulusal baskının nedeni ve uygulamaları yok olacak. Kürt ulusunun ezilen ulus konumu sona ereceği için, her iki ulus eşit konuma geçecekler ve bu koşullarda, ayrılma her iki ulus içinde bir hak olacak. Kim bilir, Kurtuluş belki gerçekten böylesine çocukça düşünüyorsa olabilir. Sorunun tüm tarihsel sürecini gözardı ederek, kendini bu şekilde avutuyor olabilir. Eğer böyle düşünüyorsa, Kurtuluş'a şöyle karşılık vereceğiz: 'doğru halk iktidarı döndürünce, sosyalist iktidar bile kuramaz olursanız, bu egemenliğe son vermez

en belirgin örneklerinden birini teşkil ediyor. Yamanı eleştirilmesi, ezen ulus proletaryasının enternasyonalist eğitimine fayda sağlayacaktır. Oylaysa, Kurtuluş'un görüşlerini ele alalım.

"...*Kürt ulusu isterse (...) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi gereğince, ayrılma hakkını kullanarak kendi bağımsız devletini kurar*" diyor Kurtuluş. Her marşist gibi biz de bu görüşü savunuyoruz ve programatik düzeyde ilan ediyoruz. Ama Kurtuluş burada durmuyor ve şu tümeyle devam ediyor: "Eğer ayrılma isteği, *Kürt ulusunun bağımsız iradesini onaylamaya bir hakta değil, uluslararası emperyalizmin*" (aşağı) Bu tümeyle birlikte, "insatülmis sosyal-şovenizm" bağlayıcı. İlk akla gelen "eğer bağımsız iradesini yansıtmıyorsa" sorunu, kötü bazı çağrıştırmalara yol açıyor. Ama asıl sorun bu değil. Bu ayrılma isteğinin "Kürt ulusunun bağımsız iradesini yansıtır" ya yansıtmadığına karar verecek olan kim? İşte asıl sorun ve sorununun gereken soru budur! Yasalardan anlaşılıyor ki, buna karar verecek olan "Birik İktidarı"dır. Yani ezen Türk ulusu, bu iradenin Kürt ulusunun bağımsız iradesi olup olmadığı konusunda söz sahibi olarak görünüyor. Oysa bu durum ulusal kaderini tayin hakkı ilkesinin doğasına aykırıdır. Çünkü, ayrılma konusunda karar verecek olan Kürt ulusudur. Bu kararı ya kendi parlamenterinde, ya kendi ilkesinde yapacağı referandumda ya, alacaktır. (Yeni gelmişken belirtelim: Biz, referandumun en demokratik yol olduğunu inanıyor ve bunun propagandasını yapıyoruz). Kürt ulusu kararsız her ne şekilde olsun olsa, bunun kendi iradesini yansıtmıyorsa yansıtmadığına yine kendi karar verecektir. Bu konuda ezen ulus, yani Türk ulusuna söz hakkı düşmez! Proletaryanın çıkarına veya değil... alınacak karar, Kürt halkı tarafından kabul görmüşse, yani Kürt halkı (özellikle proletaryası) buna karşı çıkmıyorsa, Türk halkının yapması gereken tek şey, bu karara saygı göstermektir. Çünkü, eğer alınacak olan karar kendi çıkarına değilse, Kürdistan proletaryası şu iki şeyden birini yapacaktır: ya her şeyi tuğruş karara boyun eğecek ve yagan, ileride sınıf çelişkilerini keskinleştirinceye kadar "normal" seyrinde gidecek, ya da Kürdistan proletaryası daha hastan karara karşı çıkacak ve iş savagı bağlantı-eşk. Her iki durumda da ulay Kürt ulusunun "iş marşesi" olarak gelişecek. Türkiye proletaryasının görevi, proletaryaya enternasyonalizmi gereği, Kürdistanlı kardeşleriyle tam bir dayanışma olacaktır. Soruna (kararın niteliğine) müdahale etmek, ezen ulus proletaryasının görevi değildir, onun görevi, Kürdistan proletaryasının kendi geleceğini açarce belirlemesine destek sunmaktır. Hepsi bu!

Demek ki, Kurtuluş'un "bu hakın kullanılmasına engel olunamaz" ama... biçiminde-

ki yaklaşımı, kesinlikle marksist bir yaklaşım değildir. Kurtuluş, burada çok büyük bir hata yapıyor. Herde ayrıntısıyla gireceğimize gibi, soruna yaklaşmada "ezen ulus-ezilen ulus" ayrımını yapmayı ve yapmamakta direnen Kurtuluş, böylece sosyal-şovenizme düşmekten korkmuyor. Aslında bu durum, Kurtuluş'un temel yanlışını açıklıyor. Çünkü, Kürt ulusunun ezilen ulus olduğunu dile getirirken, Türk ulusunun ezen ulus olduğu gerçeği karşısında susuyor. Burada Türk ulusunun ezen ulus olduğu ustalıkla geçiştiriliyor. Bu yüzden ki, ileride, ayrılma hakkını Türk ulusuna da tanıyacak kadar enternasyonalist tutumdan uzaklaşıyor.

Kurtuluş ve onun takipçisi olduğu gelecekte, ezilen Kürt ulusu ile Türk ulusu arasında ayrım yapmaya eğilimi var. Bu sosyal-şoven eğilimi, HADRP kongresinde indirilen Türk bayrağı meselesinde ve "vatan sevelik" tartışmalarında gözler önüne serdi Kurtuluş. Hatta, "Türk Gençliği" tartışmaları bağlamında, sosyal-şovenizmin nasıl arkatüch boyutları ulaştığını görüştük. Kurtuluş, ulusal soruna bu sakat mantıkla yaklaşıyor: çünkü ulusal soruna daima bir yönünü öne çıkarıyor. Ulkemiz emperyalizmin yeni sömürgeci! Çünkü emperyalizmin yeni sömürgeci olan Latin Amerika ülkelerindeki devrimciler gibi "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" sloganına diline pelesenk ederken de, ayrılma hakkını Türk ulusuna tanıyan da hareket ettiği temel düşünce budur: Türkiye emperyalizmin yeni sömürgeci, Adını andığımız yazıda buna şöyle dile getiriyor: "Gerek Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesine yardımcı olacak olan, gerekse Türk, Kürt ve her milletten halkları ezen, sömüren, haklarını gasp eden emperyalizmi ve oligarşiyi". Burada durumun ve değeryle yanlış birbirinden ayırarak ulusal sorunun genel hatlarıyla ortaya koyulmuş.

Özellikle belirtelim. Her marksist, gibi biz de ulusal sorunların sorumlusunun burjuvazi olduğunu inanıyoruz. Kürt ulusunun ve ulusal sorunlarının başka altında tutulmasının temel sorumlusunun Türk burjuvazisi olduğunu söylüyoruz ve ekliyoruz: "Bir ulusun ayrılar: arasındaki karyaklık yok olma, bir ulusun diğerine karşı düşmanlığı da sonuçlarıdır" (Manifesto). Bu anlamda, ulusal sorununun toplumsal kurtuluşu birlikte ele alıyoruz, yani kurtuluşun sosyalizmde olduğunu inanıyoruz. Ama biz, aynı zamanda, ezen ve ezilen uluslar arasında derin ve köklü ayrımlar olduğunu da inanıyoruz. Şöyle söyleyelim: Kurtuluş'la birlikte, ezen ve ezilen ulus proletaryalarının tek bir enternasyonalist partide sıkı dayanışma sağlanmaz; gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu belirtiriz marksizminin anti-emperyalist yönüne göre gerektirildiğini söyleyebiliriz; halklarımızın mücadelede birliğinin olması ulusal sorun için önemli bir faktördür. Ama biz, bunların yanında, Türk ulusunun ezen ulus olduğunu ve bu konudan kaynaklı, Türk emekçilerinin birleşik ulusal ayrıcalığa sahip olduğu gerçeğini de işaret ederiz. Tüm yaklaşımlarımızda buna güveniriz. Kürt ulusu hiçbir ulusal haklardan faydalanmıyorken, Türk emekçileri, dil ayrıcalığından, devlet kurma ayrıcalığından, kültürün geliştirme ayrıcalığından vb. yararlanıyor. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır. Ezen ve ezilen ulus arasındaki ayrımın öznel bir yönü vardır. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır. Ezen ve ezilen ulus arasındaki ayrımın öznel bir yönü vardır. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır. Ezen ve ezilen ulus arasındaki ayrımın öznel bir yönü vardır. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır.

ama ulusu gizleriz vb. Ama biz, bunların yanında, Türk ulusunun ezen ulus olduğunu ve bu konudan kaynaklı, Türk emekçilerinin birleşik ulusal ayrıcalığa sahip olduğu gerçeğini de işaret ederiz. Tüm yaklaşımlarımızda buna güveniriz. Kürt ulusu hiçbir ulusal haklardan faydalanmıyorken, Türk emekçileri, dil ayrıcalığından, devlet kurma ayrıcalığından, kültürün geliştirme ayrıcalığından vb. yararlanıyor. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır. Ezen ve ezilen ulus arasındaki ayrımın öznel bir yönü vardır. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır. Ezen ve ezilen ulus arasındaki ayrımın öznel bir yönü vardır. Sorunun bu en önemli yönü gözden uzak bırakılmamalıdır.

Emperyalizm dünya genelinde ulusları ezen ve ezilen olmak üzere ikiye ayırır. Bir avuç emgen emperyalist ulus ile milyonlarca ezilen uluslar arasında sömürgeci dayalı ilişkiler vardır. Pek çok ezilen uluslarda bağımsız devletlere sahip olmaları, onların gerçekte bağımsız oldukları anlamına gelmez. Emperyalist uluslar bu "küçük uluslar" ekonomik, politik, asker vb. açıdan kendilerine bağımlı kalmışlardır. Bu uluslar, emperyalizmin yeni sömürgeci, bağımlı, ezilendir. Emperyalist uluslarla onlara bağımlı (yeni sömürge) uluslar arasında köklü ayrımlar var. Marksistler bu ayrımı göz önünde bulundururlar: ama burada durmaz ve ayrımı şu noktaya kadar verirler: bu bağımlı ulusların her biri, kendi içinde, emperyalistlerle işbirliği yapan burjuvaziler, bağımlı burjuvaziler ve toprak sahipleri tarafından (Kurtuluş'un deyimiyle "oligarşi") sömürülen, ezilen, kolektiflenen proletaryalar ve emekçiler (halk) arasında ayrım. Lentle, sık sık, bunlar için "çikarları birbirine karşı eli ulus" demisiz. Yani proletaryalar ve burjuvaziler! Elbette burjuvazi ulus ile proletaryalar arasında da köklü ayrımlar vardır ve marksistler buna güvenirler. Ezen-ezilen ilişkisi bunlarla sınırlı değildir. Bir de kendisi emperyalizme bağımlı-ezilen olduğu halde başka bir ulusla ezen uluslar vardır. Örneğin Türk ulusu, Fars ulusu, Arap (Irak ve Suriye) ulusu... Bu ulusların her biri emperyalist uluslar karşısında ezilen ve sömürülen uluslar değil, uluslar karşısında ezen ve sömürdür. Çünkü emperyalist uluslarla bağımlı uluslar arasında da köklü ayrımlar vardır. Sorunumuzun, Türk ulusu

olmazsınız, çünkü "kayrısızlığı sosyalizmi bitirmeye sokmaktır (...) ulusal barışı ortadan kaldırmama olanağına sahiptir" sizler de ancak "halkın sevgilerine uygun olarak devlet zorluklarının kaldırılması için, tam ayrılıma çağırılacağı dahil, tam demokrasinin bütün alanlarda gerçekleştirilmesidir ki, bu olamaz, gerçek olur" (ayg, 172). Tabii, Kurtuluş'un böyle düşünüp düşünmediğini bilmiyoruz, ama yine de her olanağı karşı böyle bir düşünceyle de yanlış olduğunu göstermek istedik.

Görüldüğü gibi, Kurtuluş ayrılık hakkını Türk ulusuna da tanımadıkla, bir kere daha sosyal-demokratizm düşüncesine oluyor. Çünkü Türk ulusunun ezen ulus olduğunu bir türlü kendine ve kamaya itiraf edemiyor.

Gelelim ayrılık karşısında "marksist-leninistlerin soruna yaklaşımı" meselesine. Kurtuluş, bu meseleyle ilgili şöyle demiştir: marksist-leninistler "iki ulusun eşit şartlarda birlikteliğinin sağlanabilmesi için ayrılık desteklemez. Birlikten yana tavır alır, bunun propagandasını da yapar ama bu ayrılmaya engel olma hakkına da sahiptir". Beşbelli Kurtuluş, ulusal sorunda proletaryanın çıkarlarının temel alınması gerekliliğinden bahseder. Ulusal hareketler, burjuvazinin yükselişi çağında burjuva demokratik hareketlerdir bir parçasına teşkil ederken, emperyalizm döneminde, yani proleter devrimler çağında, proleter devrim hareketinin bir bileşeni olarak ele alınır. Halklar örgütlenir ve kendi geleceğini özgürce belirleme hakkına sahip olurler; ama aynı şekilde komünistler de örgütlenir ve proletaryanın ulusal çıkarlarının savunulmasında, dünya sosyalist hareketinin çıkarlarına uygun çözümler üretmede kendilerini özgür hissederler. Onlar, burjuva çıkarlar demek olan "ulusal çıkarlar" karşısında daima proletaryanın ulusal çıkarlarından yana olurlar ve her ulusun proletaryasını kendi geleceğini özgürce belirlemesi için mücadele ederler. Ayrıca, bütün öteki konular için alınan kararlarda, ulusal proletaryalar, her zaman, daha büyük bir devletten yana olmalıdır. (Lenin) Bu, Kurtuluş'un sözünü ettiği "birlikten yana tavır al..." maktır. Peki ama bu birlikten yana tavır alsak ve bunun propagandasını yaparak olan hangi ulusun marksist-leninistleri? Bu soruya bir kez olsun sormak, Kurtuluş'un marksist-leninist maskesinin altında yatan sosyal-demokratizmi ortaya çıkarmaya yeter!

Marksistler sorunu şu şekilde koyar. Etilen ulus üyeleri, tarihsel tecrübelerden dolayı çok doğal ve haklı olarak, ezen ulusa karşı güvenlilik duyar. Bu nedenle, ezen ulus proleterleri (ve tabii marksistleri), varolan güvenliliği kırmak zorundadır. Bunun yolu ise, ezen ulusun sebestence ayrılıma hakkını savunmaktır. Ezen ulusun marksist-leninistlerinin ve proleterlerinin, ulusal sorundaki ilkesel tutumunu, AYRILMA ÖZGÜRLÜĞÜ'dür. Buna karşılık ezilen ulusun marksist-len-

inistleri ise, tam karşı yönden hareket etmeli ve BİRLEŞME ÖZGÜRLÜĞÜ'nü savunmalıdır. Etilen ulus Marksistlerinin ilkesel tutumları budur. Ayrılıma özgürlüğü ve birleşme özgürlüğü, birbiriyle tam karşı kutupları olup, birbirini tümlleyen iki tutumdur. Ayrılıma meselesinde bunun dışında hiç bir yaklaşım, enternasyonalist, marksist bir tutum olarak değerlendirilemez. Kurtuluş, burada da sorunu yanlış kavramaktadır.

Buraya kadar, ulusal sorunu eşit şartlardan ele alarak ve Kurtuluş'un yanlışlarına işaret ettik. Ama asıl önemli bölüm, emici ele alınması bölümüdür. Kurtuluş, yukarıda aktardığımız sözlerini hemen peşinden, sorunu, Kürt ulusunun ayrılık meselesine getiriyor ve bu konuda söyledikleri, adeta tutumunul varlığını gösteriyor, onun sosyal-demokratizmi tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor. Kurtuluş'un söylediklerine bakalım.

Konuya ilişkin (ayrılıma karşısında tutumunu) DHKP Programı'nda şöyle deniyor: "3-Ancak Kürt ulusu devrimci çözüme rağmen milliyetçilik temelinde bağlanmaz devlet kurma hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk İhtidarı, buna, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarını açarak değilse, emperyalizmi güçlendiriyorsa destekleyecektir" diyor, Kurtuluş. Daha ileride ise "Ayrılıma hakkı burjuvazinin emperyalizme karşı mücadelede içi sınıfının öncülüğünde olması bu sınıf mücadelesine hizmet eder, devrimci desteklenir. Ancak (burjuva) diktatörleri, Demokratik Halk Devriminin gerçekleştirilmesi için ayrılık hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk İhtidarı, buna, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarını açarak değilse, emperyalizmi güçlendiriyorsa destekleyecektir" diyor, Kurtuluş. Daha ileride ise "Ayrılıma hakkı burjuvazinin emperyalizme karşı mücadelede içi sınıfının öncülüğünde olması bu sınıf mücadelesine hizmet eder, devrimci desteklenir. Ancak (burjuva) diktatörleri, Demokratik Halk Devriminin gerçekleştirilmesi için ayrılık hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk İhtidarı, buna, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarını açarak değilse, emperyalizmi güçlendiriyorsa destekleyecektir" diyor, Kurtuluş. Daha ileride ise "Ayrılıma hakkı burjuvazinin emperyalizme karşı mücadelede içi sınıfının öncülüğünde olması bu sınıf mücadelesine hizmet eder, devrimci desteklenir. Ancak (burjuva) diktatörleri, Demokratik Halk Devriminin gerçekleştirilmesi için ayrılık hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk İhtidarı, buna, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarını açarak değilse, emperyalizmi güçlendiriyorsa destekleyecektir" diyor, Kurtuluş.

Yalnız burada bir noktaya daha eğilmeli: Ayrılıma hakkını kullanma ancak halk ihtidarının karardığıyla mümkündür hale gelir". İşte Kurtuluş'un bu konudaki söyledikleri böyle. Ezen-ezilen ulus ayrımı ve ayrılıma hakkının yalnızca Kürt ulusuna ait olduğu konusunda düşüncelerimiz yukarıda belirttiğimiz için, burada yeniden ele almaya gerek yok. Kurtuluş, aynı hatayı yineliyor. Ama yukarıda ki sözlerde çok daha ince bir tutum var, şimdi buna bakalım.

Program, Kürt ulusunun ayrılmasına koşullu olarak destekleyeceğini belirtiyor; daha aşağıda ise programın koşullu destek sunduğu dönemde (Devrimci Halk İhtidarı dönemi) ayrılıma Devrimci olmayacağı ve bu yönden desteklenmeyeceği söyleniyor. Bu altta da "son derece" vurgularak, ayrılık hakkının kullanılmasına ancak halk ihtidarının karardığıyla mümkün hale geldiği vurgulanıyor. Şeyle bir bakalım. Kurtuluş, halk ihtidarını döneminde bir ayrılık ilkesi olmadığı için

desteklenmez demekle, programın koşullu, teorik olarak geçersiz olduğunu ve bu maddeyi tamamen geçersizleştiriyor ve en altına, ayrılıma hakkının ancak halk ihtidarı döneminde kullanılabilirliğini söylemekle de, ayrılığın hiçbir zaman desteklenmeyeceğini karşı görüşte söylemiş oluyor. Daha bu sit ifade edelim. Kurtuluş diyor ki: Kürt (veya Türk) kardeşlerimizin ayrılık hakkını destekleriz, ama bu ayrılık ancak halk ihtidarı koşullarında gerçekleştirilir ve o zaman da ilkesi olmadığı için desteklenmez. Yani... Yani işte: Sevgili Kürt (veya Türk) kardeşlerimiz, sizin ayrılıma hakkını destekliyoruz, ama ilkesi ayrılıma hakkını desteklemiyoruz, çünkü bu birlikten yansız işi, hoş ama diğer Kurtuluş'un düşüncesi buydu, bunca laf kalabalığına ne gerek var? Programda yer alan o koşullara ilana ne gerek var? Acaba Kurtuluş, yine birşeyleri birbirine karıştırıyor? Yoksa sosyal-demokratizmi gizleme uğrunda mı? Bizce ilkesi! Çünkü her zaman başkalarına "ayrılıkta ilkesi tapırızca düşünün" diye suçlayan Kurtuluş, son derece somut bir sorun karşısında teorik genellemeyle bağırıyor ve somut gerçeklikten kaçıyor. Üstelik sorunu somut ayrılık meselesine getiren kendisi ve bundan kâğıt-buğak kağıt yine kendisi! Sözün edilen şeyut değil, son derece somut bir ulusal sorun, Kürt ulusal sorunu. Her gün gözümüzün önünde yükselen bir devrimdir mevzu-halıs olan. Sorun bunca somutluğuyla ve yakınlığıyla önümüzde dururken, işte teoristik yapıp, marksizmin belama sığmarak bir ulusun sebestence ayrılmasına kendisi yetmek, bir marksistini değil, olsa olsa sorundan kaçmak için her yönü deneyen bir dar kafalı küçük burjuva ulusalcının işi olabilir ancak. Kurtuluş sorundan kaçıyor, işleyse somut teorik ve politik çalışmaları biz kayıma açmış olur.

Marksistler, UKTH'yi mutlak olarak ele alırlar mı? Yani Lenin'den alalım: "Uluslara kaderlerini tayin hakkı ilkesi, demokrasinin eşit şartları mutlak eşitler değildir, bunlar, dünya demokratik hareketinin bugünkü sosyalist hareketinin ilkesidir. Bazı somut durumlarda, parçanın bütün ile çelişkiye düşmesi olasılığı vardır; o zaman parça ayrılır. Bir ülkedeki cumhuriyetçi hareket bir başka ülkenin emperyalizminin mülki olabilir ve bu işe ilkesi, mülki çevreler ya da kaderleri katılabilir; bir o zaman, bu somut hareket desteklenmeyecekli gerektirir, ama bu bahane ile uluslararası sosyal-demokratizmin programından cumhuriyetçi hareketin ilkesi gütülebilir" (ayg, 102). Görüldüğü gibi, marksistler, UKTH'yi programatik düzeyde savunur, ama buna mutlak surette her somut hareket desteklenmez, özellikle algılanmaz. Somut hareketin kendisi bu konuda belirleyicidir. Öyleyse soruna bakalım. Kürt ulusal-sosyal kurtuluş hareketi, bütünü, yani proletaryanın sosyalist çıkarları

ıyla çelişki halinde midir? Yanıtın başında belirttik ki, Kürt Halk Hareketi proletaryanın sosyalist çıkarlarıyla çalışmak bir yana, bütün bölge halklarını devrimsiz SÜRÜKLEME potansiyeline sahip. Bunu 'Kürt ulusal hareketinin tarihsel devrimci yönü' olarak belirttik. Tüm bunlardan sonra kalkıp 'beşeriyetçi yolumu güçlendiriyoruz...' türünden görevlilikler yapmanın mutlak suretle nasıl bir ilgisiz olabilir? İkinci olarak, bugünden kalkıp, devrim sonrası koşullarda olabilecek ayrılığın 'devrimci emek...' yasası için desteklenmeyeceğini Ben emerin bilimsel düşüncesiyle ne gibi bir hakk olabilir? Burada özetlikler üzerinde tartışarak değil ve bu türden müesseseliği Kurtuluş'a bırakıyoruz. Ama ısrarla belirtiyoruz: kimse bugünden devrim sonrası koşullardaki bir ayrılığı 'devrimci emek' ta söyleme hakkına sahip değildir. Üstelik bunu Kürt halkı için söylüyorsanız, gelişimin sosyalizminin görsarlı ediyor ve bilim dışı düşünce yanında bir de art niyet taşıyor demektir. Kürt halkı yıllardır savaşmakta olduğu özgürlük savaşıyla, adına devrimci halklarının arasında şimdiden yazdımıştır. Kurtuluş, insanın görüne hatan bu gerçeklere sirtını dönüyor ve Kürt ulusunun ayrılması sorusuna KOŞUL'a bağlıdır. Bunu yapmakla, katkısız sosyal-pozitivizm düşüyor.

Bir diğer önemli sorun şudur: Ayrılma durumunda (ayrılık hakkı değil, fiili ayrılık) ezen ulus proletaryasının devranına ne olacaktır? Ezen ulus proletaryasının hangi temelde eğitimliye? Kurtuluş, her iki halka birden 'birlik propagandası' yapacağını bildiriyor. Biz ise, birlik propagandasını ezen ulusa yine ezen ulus marksistleri tarafından yapılması gerektiğini belirttik. Ezen ulus marksistleri ise, ezen ulus proletaryasını ayrılma özgürlüğü talehette Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü propagandası yapmakla görevliydi. Ama bu yeterli değil. Türkiye proletaryası, zımnen bir ayrılık durumunda Kürt halkına karşı nasıl davranacağını bilmelidir. Burada götüreceğiniz bilgin ne olacak? Kurtuluş, enternasyonal örgütlenmeyi (yani tüm uluslardan proletaryaların örgütsel birliği) ön savundugu için bu sorudan sıyrılmayı deniyor, yanlış. Biz de enternasyonal örgütlenmeyi savunuyoruz ve işte bu yüzden, enternasyonal partinin, ulusal sorunu tek birim yaklaşımına olamayacağını söylüyoruz. Kurtuluş, sosyal-pozitivizm düşüncesiyle, sorudunuz soruya nasıl yanıtlayacaktır?

Biz, kendi açısından, bu sorunun yanıtını şu şekilde vereceğiz. Devrimci Kürt halkı, bu güne kadar verdiği savaşlarla bir daha köleliği asla köleliği kabul etmeyeceğini gösterdi. Bu konuda, ezen ulus proletaryası, Kürdistan proletaryasına ve emekçilerine güven olmalıdır; çünkü Kürt halkı bu güveni fazlasıyla hak ediyor. Ayrıca, ezen ulus proletaryasına, tıpkı Lenin'in söylediği gibi, ulusal ay-

rılıkları karşısında 'İlgisiz' kalabilmeyi öğretmek zorundayız. Bu ilgisizlik, başlıklarına ne gelirse gelsin, tarihten bir ilgisizlik değildir. Kürt halkı kendi devletinin biçimini belirlediğinde, yani Türk kardeşleriyle birlik (federasyon) mi, yoksa bağımız ayrı mı olacağına, ya da Güney Kürdistan'la birlikte mi olacağına ve hatta gerici devletlerden (mesela Irak) birleyle federasyon mu kuracağına vb. vb. karar verdiğinde, bu karar karşısında 'İlgisiz kalacağına güvencesini vermelidir, ezen ulus proletaryası. Ayrılık karşısında ezen ulus proletaryasının tutumu 'kayatsızlık, yansızlık' olmalıdır. Devrimci Kürt halkı ayrılık, ayrılmasında özgürlüğü Kürt ulusu kendi devletine sahip olacaktır, bu olmazsa olmaz koşuldur. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, bu devletin biçimine karar vermesi demektir. Aynı bağımız bir devlet mi, yoksa birlik iktidarının bileşeni olacak bir devlet mi? İşte Kürt ulusunun kararı bunun belirleyecektir. Ve buna kesinlikle koşul getirilemez. Türkiye proletaryası, Kürt ulusunun devletinin biçimini belirleme özgürlüğünü, yani ayrılma özgürlüğünü koşulsuz savunmuş ve 'ayrılık saati' geldiğinde, buna 'İlgisiz' kalacağını güvencesini vermelidir. Türkiye proletaryası, Kürt kardeşlerine şöyle demelidir: Kendiniz için 'en iyi olan şeyin ne olduğuna kendiniz karar verin'. Getip tek enternasyonalist tavır budur. Gerçek marksist-leninist tavır budur!

Toparlayalım. Kurtuluş, ezen ve ezilen ulus arasında ayrım yapmamakla, daha doğrusu, Türk ulusunun ezen ulus olduğu gerçeğini ustaca geçitirmekle, kaçırılmaz olarak sosyal-pozitivizm düşüyor. Bunun yukarıda ayrıntılarıyla görüldü. Kurtuluş, ayrıca, genel yaklaşım olarak, devrimci Kürt halkının büyük savaş, emek gökçenli devrimciliği ve bu özelliklerinden dolayı hak kattığı emek ve değer ve tartışmasızca elde etmesi gereken ulusal hakları sözkonusu olduğunda, sorunu dar temerlik çerçevesine sokarak; her defasında "Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Arap..." diye bağlayarak, Kürt ulusal sorunun önemini siyasal açıdan gözlerden saklamak gibi bir tutum içine giriyor. Biz tüm bunların, kafası Türk ulusculuğuyla demelenmiş bir sosyal-pozitivizm yaklaşım olacağını düşünüyoruz. Biz sosyalist, eğer gerçekten devrimin zaferini arlıyorsa, Kürt Halk Hareketinin tarihsel devrimci yönünü kavramalı ve ön planda tutmalıdır. Sektörel örgütlenmiş, ulusallığı ön planda tutmak değil, devrimci Kürt halkının devrimci savaşına ön planda önem ve bunun karşılığında enternasyonalist görevleri yerine getirmesini sağlanmalıdır. Kısacası, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğünü koşulsuz olarak savunmak ve bunun için savaşmalıdır. Halkların gönüllü birliğini sağlama yönü, ezen ulus sallarındaki sosyal-pozitivizmi yenilgiye uğratılmaktan geçiyor. Halklarımızın birlik vermesi güçtür ve bugün,

Kürt Halk Hareketi temsilcileri de bunu yüksek sesle dile getiriyor. Örneğin yapılan bir röportajda, ABHK komutanlarından Dr. Süleyman şöyle diyor: "Savaşımız aynı zamanda bir halklar (Türk halklarını) birliğine için de. Kesinlikle bizim amaçlarımız bu halkların birliğine, halkların gönüllü birliğine esas olan bir sonuç olacaktır." (Aygün, Özgür Halk, aynı sayı). Kürt ulusal devrimci cephesinden bu düşüğe ve kardeşlik birliği olan. Türkiye tarafından karşılık görmezdir. Halkların mücadele birliği ancak bu şekilde sağlanacaktır. Bunun için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, Türkiye proletaryası tarafından mutlak olarak kabul edilmeli ve ısrarla savunulmalıdır. Şu dört nedenden ötürü, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü, mutlak olarak sağlanmalıdır.

a. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin istemi, faşizme ve sermayeye karşı politik demokrasi istemidir ve sosyalizme esaslı tam bir politik demokrasiyle anlaşılabilir.

b. Kürt halkı, sosyalizme ulaşmak için kendi üzerinde politik tasarruf hakkını, yani kendi kaderini tayin hakkını kullanmalıdır; çünkü, ezilen bir ulus, politik tasarruf hakkını kullanmadan sosyalizme yönelmez.

c. Faşist Türk devleti belgedeki en gerici ve güçlü devletlerdir. Bu halde, yalnızca Kürt ve Türk halklarının ölüme engel değildir. Tüm bölge halklarının sosyalizme yönelmesinin önünde engeldir. Kürt ulusunun serbestçe ayrılma istemi, bu faşist devletin yıkılmasına hizmet eder.

e. Proletarya ilhaka karşıdır. İlhak, ulusal baskının biçimlerinden biridir; ulusal kaderini tayin hakkının zorla engellenmesidir; başka bir ulusa esnek demektir ki, bu durum ezen ulusun özgürlüğünü önünde engeldir. Ayrıca proletarya, başka uluslara zor yoluyla mutlak kontrol edilemeyeceğine inandı ve bu konuda kendi de "kutsanmamıştır". Tüm bunlara ek olarak, gönüllü birliği sağlama için koşulu zorla sağlama birliğe son vermektir. Proletarya ilhaka bu hedeflerle karşı çıkar ve Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğünü savunmak, ilhaka karşı çıkmak demektir.

İşte bu dört maddede ifade edilen görüşlerden dolayı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, yani özgürlüğü ayrılma hakkı, mutlak olarak görülmeli ve ısrarla savunulmalıdır. Kürt ulusunun ayrılma ayrılamayacağını şimdiden bilimsel. Bunu şimdiden savunmasız ve programatik düzeyde ifade etmemiz gereken. Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü ve bunun koşulu bağlanamayacağıdır. Tıpkı TKEP/LENİNİST Programı'nda ifade edildiği gibi: "Kürt ulusu, bağımız devrim kurma da içinde, kendi geleceğini kendisi belirleme hakkına sahiptir" diye bu kullar! Sonras Kürt ulusunun özgür iradesiyle karar vereceği bir iştir; ister ayrılır, ister birlikten yana taraftır!

Savaş AYDIN

Devrimi sözde kabul etmek ama gerçekte onu bilinmez bir geleceğin sorununa dönüştürmek:

OPORTÜNİZM

"Lafta yaklaşımda olan devrimi inanıyor-sunuz, fakat bütün kitlelere açıkça devrimden sözlemekten, onları devrim çağırılmaktan, devrimin seyrini içinde kitle tarafından anımsatmak ve kesin kuralları devinçecek maddelerle yöntemlerini en somut biçimde belirlemekten kaçınırsınız"

(Lenin)

I. Emperyalist paylaşım savaş döneminde, Lenin, bütün ülkelerin oportünistlerine böyle sesleniyordu. Gerçekten de oportünizm, bir devrim olasılığını kesin olarak reddetmez. Hatta, sözcük, devrimden büyük bir inanç gösterisiyle de bahsedebilir. Öyle ki, oportünizmin dağıtacağı, devrim ve iktidara ilişkin en kesin ve en sadık söylemlerle doludur. Ama, ne zaman ki devrim soyut bir teorik sorun olmaktan çıkar ve ritüel türlü gelişmeler sonucunda pratik politik kanun bir sorunu olarak karşınıza belirirse, işte o zaman oportünizm, bu pratik gurevden yan çöker.

Sosyal emek, sınıf ve emekçilerin yerine sınıf ayrışmasını koymaya çalışmak olan oportünizm, tüm olgularına sarıci boyunca, devrimci bir görünüm altında kendini gizlemeye çalışır. Ve her yere kadar bunu başarır da. Ta ki, devrim somut bir olgu, pratik bir görev olarak yığınların önüne dikilene kadar. İşte tam da o zaman, yani devrim, yani burjuva devlet aygıtının dağıtılması kendisini birleştiren temel tarihsel zorunluluk olarak proletaryaya dayattığı zaman, artık hiçbir devrimci söyleme ya oportünizmin gerçek özünü, sınıf işbirlikçi karakterini gizleyemez hale gelir. Burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorunu, marksizminde oportünizm aramızda ya da farklı bir açıdan söyleyebiliriz, proletar devrimle birlikte küçük-burjuva devrimciliği arasında gerçek bir tarihsel köprü işlevi görür.

Bugün artık, Türkiye ve Kuzey Kürdistan için devrimci durumun varlığı tespiti yalınca Leninistlere ait olmaktan çıkmıştır. Bir satedir peşpeş sol-devrimci örgüt, devrimci durumun, lafta iş savaşın ya da daha genel ifadeyle devrim koşullarının varlığını

ifade ediyorlar. Çeşitli vesilelerden hareketle, devrimci ayak seslerinden, devrim bayrağından vb. söz ediyor, bu toprakların devrimine gaba aldıkları vurgulanıyor. Tüm bu sözler, güçlü bir devrim inancını ifade edebilirler, ama, tüm bu sözler sadece söz olarak kalıp, bu sözlerin getirdiği yerine getirilmediği zaman, işte o zaman, anlaşılır ki, tüm bu sözler, oportünizmin kendisini devrimci gösterme çabalarının mükemmeleridir. Devrimin koşullarının varlığını tespit edenler, ya veya bu şekilde işsavaş ve devrimci durumun varlığını kabul edenler, devrim ve devrimci işkin sloganlar atımlar, söylemleriyle tutarlı bir davranış geliştirebilmeleri için, Lenin'in ifadesiyle "... kitlelere açıkça devrimden sözlemekten, onları devrim çağırılmaktan, devrimin seyrini içinde kitleler tarafından anımsatmak ve kesin kuralları devinçecek maddelerle yöntemlerini en somut biçimde belirlemekten kaçınırsınız" (mamaları gerekli). Hiçbir gerçekçi (güçsüzlük ya da olumsuzluk, ya da örgüt programları vs.) böyle bir kaçınıp hakkı göstermeye yetmez.

"Sıradaki devrimci gücün, sıradan bir. Ya Avrupa'da sıradan devrimci bir durum yaratıldığı, emperyalist devrimin tüm önemini, sosyal ve politik durumun proletar devrimin yol açtığına gerçekten saklan bir inancınımsızdır. O zaman kitlelere devrimin somutluğunu anlatmak, onları devrim çağırması yapmak, aygıtın örgütleri yaratmak ve güderte dijital maddelerin çeşitli yöntemleri ve 'teknik' olarak en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak bizim mutlak görevimiz ve bizim borcumuzdur. Bu mutlak görevimiz devrimin yeterli gücü olmayacağından, devrimin birleştiren emperyalist savaş bağlamında, ya da devrimci durumun varlığına maruzunda değil, o zaman da somut karşı savaş sözlerini açma olumsuzluğundan dolayıdır. O zaman da, gerçekte Südekinin Plehanov'u ya da Kautskiy'in eğitiminde sosyal-liberal işçi politikalarını kullanırsınız." (Lenin)

Lenin'in, I. Emperyalist paylaşım savaş

koşulları Avrupa'da söylediği bu sözler, günümüz iş savaş koşulları Türkiye ve Kürdistan için de somut olarak izlenecek iki yolu gösteriyor: ya Leninizmin ya da oportünizmin yolu... Ötümüz Türkiye ve Kürdistan koşullarında devrimci durumun varlığı inancında olmayanların devrimden, iktidardan söz etmeleri, devrimci görünüm çabalarından, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci eğitimlerini sürdürme uğraşından başka bir şey değildir. Sosyal-reformizmi devrim ve sosyalizme ilişkin söylemi, kesin olarak bu satedekârlığın, yığınları aldatma çabasının ifadesidir. Ama bütün mesele bu değil.

Bugün, devrimci durumun varlığını sosyal-reformistler gibi sıkça ve kesin biçimde reddetmeyen, hatta yarım yumalak ve utançla da olsa devrimci durumu, iş savaşını kabul eden, devrimin koşullarının varlığından, devrimin ayak seslerinden söz eden... ama buna rağmen, Lenin'in ifadesiyle, "... kitlelere devrimin somutluğunu anlatmak, onları devrim çağırması yapmak, aygıtın örgütleri yaratmak ve güderte dijital maddelerin çeşitli yöntemleri ve 'teknik' olarak en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak" görevinden kaçınanlar var; işte bu somutluklar, oportünistlerdir. Pek çok oportünist parti ve örgüt var ki, devrimci duruma utançla kabul ettiği ve en kesin devrim-iktidar-sosyalizm söylemini kullandığı halde, bu duruma denk düşen devrimci öncüllük gösterilerinden yan çizer. Böyle olmasa da, devrimci durumun ya da devrimin koşullarının varlığına dair inanç pratikte hiçbir şey ifade etmiyor. Ve yine pratikte oportünist parti ve örgütlerin yığınlara indirilmeden sosyal-bilimsel, sosyal-reformist propagandayla aynı noktada buluşuyor; burjuva düzen sınırları... Reformizmin siyasal özü, zaten her koşulda yığınları düzen sınırları içinde tutmaktır. Oportünizm ise, burjuva devlet aygıtına yukarı göreviyle somut olarak karşı karşıya geldiğinde sokağa bir beygirin hantak oluncu kadar köşeyi açıp da tükelenmesi gibi töseliyor ve burjuva devlet aygıtının kalın duvarları önünde reformizmi buluyor.

Devrimin yığınların silaha zoruna dayanacağına öğretilen parti ve örgütlerin, bu devrim anlayışına ve kullandıkları güncel söyleme uygun olarak ayıklanma organlarını örgütlemeye girişmeleri, genel silahlanma çağrısı yapmaları, türesel ayıklanmaların yönlendirilmesi de kabul atıklarına göre yığınları her yönden genel silahlı ayıklanmaya hazırlamaları, yığınlarca savaş grupları yaratmaya girişmeleri, bu ve benzeri işleri sadece ayıklanma günlerinin atışıyla ayıklanma çağrılan söylemlerle olmaktadır. Çarpıcı, propagandacı-sosyal faaliyetinin ödünle kuyumaları gerekmez mi? Ya da, varlıklarını mutlak bir köngünlüğe gibi dilelerinden hiçliğine verdik.

leri Genel Grev sloganını, kazuru işçiler bunu ciddiye alarak olurlarsa bir ayaklanmaya dönüşeceği kesin öngörüsüyle davranıp işçiler arasında (ten azından trade) silahlanma ve silah grupları oluşturma propagandası yapmaları gerekmez mi? Tüm bunlar, zaten kendiliğinden gerçekleşecek türden, sözünü dahi edilmesine gerek olmayacak denli sordun ve coşmuş konular mı? Yoksa, devrimin bir araç ve pratik araçlarını es geçilmesi ya da geri plana atılması haklı kalsak başka kanıtlar mı var? Ne de olsa, Hegel, dünyada herşey için kesinlikle "kanıt" bulunabileceğini söylenmiş, haklı olarak. Ama biz sorularımıza devam edelim.

Bir başka sorun: eğer yapacağımız devrim ve iktidar propagandasının soyut bir söylem olarak kalmasını istemiyorsak devrimin ilk ve temel ürünü olarak doğmak olan ve devrimin tüm siyasal ve askeri otoritesini kendisinde toplayacak olan Geçici Devrimci Hükümet sorununu es geçmeyiz. Örneğin, Kurtuluş gazetesi, kendisi dışındaki sık sık sık "soyut devrim propagandası" yapma ile eleştiriyor. Evet, devrim ve iktidar propagandasını soyut teorik sorunlar olarak ele almamak gerekir. Devrim ve iktidar sorunu kedisini bütün bir geçmiş kapasitesi birikimin sonucunda son derece somut, son derece güncel ve son derece yakıcı bir biçimde içi sınıf ve emekçi yığınların dayatmış durumdadır. Artık devrimci üneltiye yapması gereken soyut bir devrim propagandasıyla yetinemez. Devrimci üneti, artık, yığınlara, devrimci gerçekleştirmek için gerekli örgütlenme ve niteliklere atılmıştır, biçimlerini, devrimin kaçınılmazlığı ve kapsamını, iktidar olarak nasıl örgütleneceklerini, karşı devrim güçlerini nasıl dağıtacaklarını ve devrimin kesinleştiği nesil, hangi araç ve yöntemlere dayanarak sağlayabileceklerini en somut ve kuşku götürmez tarzda anlatmalıdır. Yaşadığımız dönemin devrimci propaganda-ajantları faaliyetinin esas içtığını bu konuların aydınlatılması olmalıdır. Peki, kendisi dışındaki herkesi "soyut devrim propagandası" yapmakla eleştiren Kurtuluş gazetesi "Demokratik Halk İktidarının Anayasası" olarak önerdikleri bir anayasa taslağını tartışmaya sunuyor ve propagandasını esasını bu "taslak" oluşturmuyor. Peki, devrim sorunu sürecin sorunlarını bu denli somut olarak ele alan (ya da en azından öyle görünen) Kurtuluş çevresinin, aynı devrimin ilk ürünü olarak oluşması kaçınılmaz olan, devrimci kurumak ve kesinleşmiş biçimde heri götürmek için en enerjik yöntemlerle çalışarak, tabiri caza devrimin motor gücü olacak, Demokratik Halk İktidarının çekirdeğini teşkil edecek, o herşeyin başına koyuldukları "Anayasa" sorununu (ve البته daha başka pek çok sorunu da) karara bağlayacak

olan Halk Temsilcileri Meclisi'ni de birleştirip toplantıya çağırarak olan Geçici Devrimci Hükümet sorununun üstünden atılması nasıl açıklanır? Bu basit bir mantıksal sorundur. Kurtuluş çevresi, modern tarihte her muvaffak halk devriminin bir Geçici Devrimci Hükümeti örgütlediğini, ve devrimin kazanmalarını korumak, devrimin hazımlarını edip dağıtmak ve devrimin kesinleşmiş biçimde ilerletmek için bu Geçici Devrimci Hükümetinin, kendisini anayasa ya da başka bir herhangi yasa ile sınırlamak istememesi, elini kolunu hiçbir şekilde bağlamaması, doğrudan doğruya halkın aşgından gelen gücüyle ya da şöyle söyleyelim, sokaklara hakim olan silahlı devrimci birliktelerin delaysız sordunmasıyla ve en enerjik yöntemlerle, üst listede karar nameler çıkarmak ve bunları hızla, amansızca ve tereddütsüz uygulamak suretiyle faaliyet yürüttüğünü hatırlamıyor olabilir mi? Aynı Kurtuluş gazetesi, son sayılarında çeşitli ülkelerin devrim deneyimlerini inceliyor, cesaretlen, kendince, çeşitli dersler çıkarıyor. Merak etmeye değer: örneğin, ülkelerin devrim deneyimlerini incelerken, o ülkelerde devrimle birlikte kurulan ve devrimin hemen sonrası dönemin tüm hayatı sorunlarının çözümüne imzalarını atan Geçici Devrimci Hükümetlerini görüyor, bunların varlığını ememini anlamıyor olabilir mi? Aras hayır. Bu kadar yeter.

Devrimci durumun varlığından, devrimin koşullarından süzeden, devrimci soyut bir teorik sorun olarak değil, somut bir hedef olarak ele alınıyor, bu başarılarında tutarlı olabilirler için Geçici Devrimci Hükümeti sorununu da kesin bir biçimde ele almalıdır. Bir tartışmalı, tartışılmalı ve propaganda niteliğindedir.

Ancak oportünistler tüm bu iddiaların zararlı olduklarıdır. Çünkü, onlar ilk öngörü devrimin başlamasıyla, devrimin açık ve doğrudan propagandasına girişilmesi olgularının birbirine karıştırıyorlar. Oysa, bir devrimin başladığını iddia etmek bir şeydir, onun somut bir hedef olarak yığınların önüne konulması, açık ve doğrudan propaganda edilmesi başka bir şeydir. Kısaca, Türkiye ve Kurdistan'da bir devrim zaman geldiğini iddia etmiyor; devrimin ulgunklaşmış, belirli bir aşamada iç savaş karakterine büründüğünü ve iç savaşın giderek geliştiğini söylüyor. Aras oportünizmi çunu kavramıyor: devrim somut bir hedef olarak yığınların önüne koymak, onu gerçekleştirmenin somut yol ve yöntemlerini yığınlara kavratmak, onları her vesile ile devrimine çağırarak, kısacası, devrimin açık ve doğrudan propagandasını yapmak için devrimin en dar anlamıyla başlaması gerekmiyor. Bu sorun, bu açık ve doğrudan propaganda, devrimin ne zaman başlayacağı ya da farklı bir ifade ile ne zaman

patlak vereceği sorunundan bağımsızdır. Devrim, çok yakın bir gelecekte de, yıllar sonra da patlak verebilir; bunun zamanını kimse kesin olarak öngöremez. Ancak, devrimci ünetiler, yığınların açık ve doğrudan biçimde devrimine çağırma, devrimin patlak vermesiyle başlamazlar.

"Devrim bir kez başladığında, onu ünetiler ve diğer devrimci örgütleri de kabul ederler" -ya da devrimci devrimci ünetiler ve ünetiler için kabul ederler. Devrimci ünetiler devrim başlamadan önce, devrimin öngörerek- olan kaçınılmazlığını kavrar, kitlelere devrimin bir sorunsal olduğunu anlatır ve onlara devrimin yol ve yöntemlerini açıklar. (Lenin)

Bizde de, devrim henüz başlamadı ve ne zaman başlayacağı, hangi vesileyle, hangi biçimde ve hangi boyutta patlak vereceği de önceden kestirilemez. Ancak somut olan şudur ki: devrimci durum yaşanmaktadır; tek tek kişilerin, örgütlerin hatta sınıfların (sınıf) sordunundan bağımsız olarak devrimin nesnel koşulları hazır. O halde, örneğin, PKK ile yaptığı aşpa protokolüyle "devrimci yığınların toplantılarında devrimci koşulları vardır" diyen DHKP, ya da yarın-sız da olsa iç savaşın varlığını kabul eden MLKP, ya da genel olarak devrimci durumun varlığı inancında olan, devrimin ayak ucalarından vs sordun parti ve örgütler, bu doğru belirlenmelerin gereği olarak, devrimin patlak vermesi beklemeksizin, açık ve doğrudan devrimin propagandasına girişmelidirler. Yığınları genel silahlanma çağrısı yapmak, onları silahlı gruplarda birleştirmek gibi taktiklerle sordunacak şekilde onları eğitmek, burjuva devlet aygıtını nasıl ve hangi araçlarla dağıtacaklarını, bunun yerine Halk İktidarını ve yeni toplumsal ekonomik yapıyı nasıl örgütleneceklerini, bunu hangi araçlara dayandıracıklarını ya da genel olarak devrimin kapsamını ve kapsamını vb vb yığınlara açık, doğrudan ve hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak şekilde propaganda etmek gerekiyor. Buna, devrimin patlak vermesini, başlamasını beklemekten bugünden başlaması gerekiyor (hatta çoktan girişmek gerektirdi, demek gerekir). Bugünkü koşullarda devrimci propagandayı bu saydığımız olgulara değil de hak ve özgürlükler mücadelesine endekslemek, ya veya bu köyyle devrimin acil pratik sorunlarına, silahlanmaya, silahlı halk grupları oluşturmaya, GDH propagandasını görmeleri gelmek ya da geri plana atmak oportünizmdir. Oportünizm, devrim hedefini sadece kabul etmek, somut pratikte, onu bilimsel bir geleceğin sorunu haline denizletmektedir.

Doğan GÜNEŞ

Cihan'a...

*Şimdi artık vakit yok gülmek
Vakit yok üzülmeğe, ağlamaya, gülmeye
Şimdi artık savaş zamanıdır
Beraberce sevilmeyi hadife tenli zamanlara
Ellerimiz ellerimizi
sıcaklığını kaybetmeden
Sarılıp soğuk tozine silahın
O kutsal ateşin sıcaklığını hissetmeliyiz
tüm beşliğimizde...*

Duyuyor/musun? Bak! çok güzel bir şiir okunuyor. Hadi aç kulaklarını. Aç ve dinle. Bak hemen derinlere dalmak/yok/ama. Aç gözlerini kapama! Ne güzel okuyor değil mi şiiri? Hayır hayır!.. Senin kadar duygulu, coşkulu okuyamaz bu şiiri, şu anda vücudundan soğuk terler boşalıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Hayır alamaz. Hayır hayır inanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Hayır ne söyledersen söyle inanmıyorum. Olamaz. Böyle bir şeyin olma ihtimali değil. O ölmez. Onun öldüğü yalan değil mi? Yok yok hem korkutmak, bu konudaki refleksimi ölçmek istiyorsun değil mi? Hadi uzma beni doğruya söyle. Hadi ama niye susuyorsun. Yoksa... Yoksa gerçekten mi öldü? Yoksa doğruyumu söylüyor? Hayır bu gerçek değil. Sadece bir şaka. İnanmıyorum buna. Sus ve bu galeyn uzağa artık. Hadi sus sus artık. Konuşma... Duyuyor/musun bak kakkaha seslerini? Bu kakkahalar ona aittir. Hiç bir kakkaha bu kadar çok birbiriyle çelişik özellikleri birarada taşıyamaz. Kuyuzuz, tasasız, sevimli, huzurlu, alaylı... Yada hiç bir gül bu kakkahada olduğu gibi parlamaz. Çünkü saçılan ışığın çok güçlü olması gerekir. Bu ise sadece Tank'a özgüdür. Hala anlayamadın mı? Bak sana insana sarılıktan ne kadar güçlü sevdıyor. Sanki kollarının arasından kaçacak biri varmışta, oda onun kaçmaması için onu sıkı sıkıya sarılıyormuş gibi. "Bu kadar sıkma yoldaş tamamı acıyorsun" desen/de fayda etmez. Çünkü bu onun tarzıdır, onun için dostluk, yoldaşlık ve sevgi çok önemlidir. O kadar önemli ki mücadeleye bunlara bakıp karar verecek kadar. Yoldaşlarıyla olmak, onlarla sohbet edebilmek, paylaşımı paylaşmak ve onlara sarılabilmek... İşte yoldaş sıcaklığı.

Eyleme giderken ki coşkusundan/da/ mı tanınmadın mı? Bak ne kadar mutlu. Kıpır

kıpır. Şuraya zorla bağlansaydı çalısın bile durduramazsın gülmü onu. Bak şimdi onun yüzü nasıl/da illegaliteyi çığıyor. Nasıl/da açk veriyor. Gözleri bu mevluluğa direnseniyer ve çözüliyor. Artık kendisinden birşey öğrenmeye gerek yok. Çünkü, gözleri her şeyi anlatıyor.

Bak sana inat nasıl/da binlerce kişinin içinden sesini duyuruyor: **FABRİKALAR, TAYLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HERŞEY EMİGGİN OLACAK!** Duyuyor/musun? Kulaklarını aç ve dinle. O sesteki inatçılığa, ve kararlılığı dinle!.. Artık bu sesin/de ona ait olmadığını iddia edemezsin değil mi? Niye susuyorsun. Hadi konuşana! Konuş diyoruna sana! Hadi susma konuş!.. Tamam, anladım... Sen insanlara organlarının artık kendini yenileyemeyen duruma geldiğinde, insanların öldüğüne, onların bitişine aramızdan ayrıldığını, kendisiyle birlikte herşeyini/de yanlarında götürdüklerine inanırdansın değil mi? Yoksa yanlış/ mıydım? Yok yok yanlış/ mıydım? Yok yok yanlış/ mıydım? Yoksa niye demenden beri bazın

Tank Ziya Yıldırım

onun öldüğünü, artık aramızdan ayrıldığını kamlanmaya çalışıyorsun. Hem/de benim tersini gördüğün halde. Bak nasıl bütün hazretliklerini yapmış TC'nin Özgün Kürtlerin özgünlük protestosuna katılmak için Harbiye Ordu Bvne, Selimiye Kapısına bomba atıyor. İşte bu enternasyonal duyguları bu kadar güçlü olan ondan başkası değildir. O Kürtistanlı olmadı halde, Kürt halkının çektiği zulme sesini kalmanının omuzluk ve ölüm olduğunu biliyor. Vur!.. Çeken halkın yığıt erledi. Açlıktan çocuğuna süt veremeyen Kürt anneleri için köşleri boşaltılanlar yiyecekleri talan ediltiler, üzerinde künyesal silahlar denemeler, yok sollarıktan göplerde yiyecek arayanlar, ölümden sonra kulakları kesilen ve koleksiyon yapılan gerillalar için var. Var ki bütün bu zulüm, bu acı, bu geyiş. Hadi

bak Ağıt yoldaşın gözleri üzerinde, seni kontrol ediyor.

O bir görev adamı, eylem adamıdır. Onun için tek bir şey vardır: işlerin devam etmesi, partinin güçlenmesi. 'Görev bitince, devredilir' onun sloganıdır. Onu durdurmak, onun huzna ulaşmak imkânsizdir. Bir o eylemde bir bu eylemedir. Hadi gerilla göster kendini. Sen umutsun, büyük umutla.

Hay sen? Cihan'ın öldüğüne, aramızdan ayrıldığına bundan sonra bir şeyin önemli olmadığını inanan dostum! Çevir yüzünü ve bak bana. Ben sana böyle düşünmekle ne kadar büyük bir yanlış içinde olduğunu söylemiş/miydin? Söylememiş/miydin? O zaman umutlugum şimdi söylüyorum, dikkatli dinle: **YA-NI-LI-YOK-SUN.** Herde çok... Mücadele edersen sana hiçbir daha söylemek istiyorum. Sen aynı zamanda bir korsun/de. Ama farkı körledersen... Hani var ya bakıp la görmeyenlerdensin... Niye mi? Çünkü, hali bakıp, duyup tersini söylüyorsun. Bak şimdi İstanbul'un göbeğinde sesizce faşistlerin inine girip orayı basacak ve "Sivas'ın Heşabın Soracağı" tüm dünyaya ilan edecek. Ya/da Ölüm Ordunda bayraklaşan savaşçıların umutmadığımız, onların hesabını soracağımız Fenerbahçe Polis Karakolu nu bombalayarak gözetilecek. Ya da birden binlerce kilometre uzakta, Sosyalizmin çarpan yüreği KURDA'nda gerçekçi temsilci konuşup, **CHP'nin devrimlerini sürdürmesini öldüğümüzün, Latin Amerika halklarının kardeşlerimiz olduğunu, nasıl doğmanın halkları birbirine kötülen Kapitalist-Emperyalist sistem olduğunu, bizim/de sosyalist Kuba ile dayanışma içinde olduğumuzun, ama en iyi enternasyonal dayanışmanın köhne olduğu.** vaktimizin devilmesiyle, tarihin, çöplüğüne atılmasıyla olacağını kararlı ve coşkulu konuşmasını yapıyor. Ne kadar da etkileyici konuşuyor değil mi? Ama dedim/ ya sen bunları görüyorsun, ve anlamıyorsun. Çünkü sana göre Cihan artık ölmüştür. Ve doğal olarak yine sana göre ölümler eylem yapamaz, ölümler konuşamaz, ölümler duyamaz, slogan atıp kitleyi yönetemez. Sana çok uzulsem/de bir şeyi itiraf etmek zorundayım. Çok **VAHİM** bir durumdasın ve ben **SANA ACIYORUM.** Çünkü sen bir **YASAYAN ÖLÜMÜN.** Böyle olmasını istemezdim ama bu sen bir gerçek. Ve ne/yazık ki artık ben sana bir şey yapamam.

Mehçaba Cihan. Nasıl/mıydın? Nasıl olabilir. her zaman ki gibi. Yani Dağ gibiyim. Ya sen? Özgünlüğün seninle fazla konuşamıyorum. Kızmaz Lütfen. Böyle gerekiyor. Bana kurgun değil/mi? Hadi görürüz.

BİR YOLDAŞI

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVİRCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

HÜCRE TİPİ CEZAEVLERİNE İZİN VERMEYECEĞİZ!

Savaş kızıyor. TC, Güney Kürdistan işgalinde aldığı yenilgiden sonra elkeletimsiz işlerdeki saldınlarına faz verdi. Kaybettığı moral üstünlüğünü eline geçirmeye çalışıyor. Bu yüzden tüm gücüyle her alana saldınlarını arıyor. Refah-DYP hükümeti üst üste aldığı başarısızlıklardan dolayı çok kan kaybetti, artık hükümetin dağılması şart olmuştur. Refah-DYP gitti, yerine ANASOL-D diye tanımlanan yeni iç savaş hükümeti geldi; anakok kuklaları oynatan el değişmedi. Tekelci sermaye...İktidarda kalmak, sistemin devamlılığını sağlamak için her yula mübah gören sermaye sınıfının kural tanımazlığına görmemek mümkün hale geldi.

Yeni iç savaş hükümeti de sınıf gerçekliğine aykırı hareket etmiyor. Burjuvazi kendi çıkarının devana için ne gerekiyorsa yapmaya, göre almaya hazırdır. Kurulan yeni iç savaş hükümeti burjuvazinin politik temsilcisi olarak kendini bu amaçla kilitlemiştir. Bu süreçte sistemin devamlılığını sağlamak için burjuvazi iç savaş kazanmalarına bağlıdır. Yeni iç savaş hükümeti kurulumu kurtulmaz kimliğini açıkça belli etti. Emekçi halk karşı kurulduğumu sadece zamana bakarak görmek mümkündür. Yüzde yüzü varan zamlar, zaten yaşanmakta olan halkı iyice sefaletle sürüklemiştir. Baska, işkenti, katliam, göçaltında kaçıp vb. saldınlar ise eskisi gibi devam etmektedir. Bunun yanı sıra, halklarımızın moral ve direniş kaynağı olan tutsaklara yeniden saldınlarının alt yapısı da bu iç savaş hükümeti tarafından oluşturulmaktadır. Faşist devlet tekeli sermaye açısından değişen bir şey yoktur.

Daha önceki dönemlerde de yeni gelen her hükümet demokratikleşme, barış vb. yalan ve demagogilerle belli bir süre halklarımızı uyalama yoluna gitmiş ve ardından halkları yönelik genel saldın dalgasını başlatmıştır. Halklarımızın yönelik genel saldın dalgası daha önceki süreçlerde de genel olarak önce cezaevlerinden, devrim-

ci-yurtsever tutsaklardan devrimci-yurtsever tutsaklardan başlatılmıştır. Faşist devlet, halkların moral ve direniş kaynağı olan devrimci-yurtsever tutsakları teslim aldığı anda toplunun teslim alınmasını çok daha kolay olacağını bilmektedir. Bu bilinçle hareket eden devlet, daha önce bir çok kes tutsakları teslim alma amaçlı saldınlarına girişmiştir. En son 8,9,10 Mayıs 1996 Genelgeleleriyle yoğun bir saldın girişmiş tutsakları "tabutuza" koymayı denemiş, hayalilikle devrimci tutsakları zararlı hale getirebileceğini, emekçi yurttaşların

moralini bozabileceğini hesaplamıştı. Ancak devrimci tutsakların teslim olmaya hiç niyeti yok... Bu saldınları bedanlarını olma yutarak karşı koymuş ve şanlı Ölümlü Ölümlü 12 kahraman devrimciyle burjuvazi bir kes daha ağır bir yenilgi almıştır.

Ancak tara bir yıl geçti. Bu süreçte bir çok saldın yaşandı. Ancak şimdi yeniden kapsamlı bir saldın girişiliyor. Bu saldın başlatıcının ismi Öltan Sungurlu... Perdedeki isim bu. Daha önce de belirttik, isminin hiç önemi yok; kimi gelirse gelisin "yapılacak işler" aynı. Adalet Bakanlığı'na Öltan Sungurlu'nun getirilmesinin tek bir anlamı var: burjuvazi iç savaş cezaevleri cephesinden de kazanmak istiyor ve bu işi yapacak kişiyi deneyim sahibi olmasına, saldınları kararlı bir şekilde yu-

rüterek "işinin ehli" birisi olmasına özen gösteriyor. Öltan Sungurlu ismi bizlere hiç de yabancı değil. Bu, onun doğrudan Adalet Bakanlığı... Halklarımız onun 12 Eylül sonrası tek tip elbise saldınlarından, 1 Ağustos Genelgesi'ni uygulamak için harcadığı çabadan, Mehmet Yalınkaya ve Hüseyin Hüsnü Eroğlu'nun katledilmesinden, devrimci yurtsever tutsakları tek kişilik tabutluklara koyma çabalarından tanıyor. Tabii ki bu çabaların hiç birisi devrimci-yurtsever tutsakların kararlı ve dirençli tavrı karşısında başarısız olamadı.

Halk arasında bir söz vardır: "Sünnen ağrı yanan yağardı öfleyerek yer" diye... Şimdi Öltan Sungurlu üst üste yaşanan yenilgilerin ardından, süreni altın alta öngörmeye çalışıyor. Devrimci tutsaklara doğrudan yönelmeden önce sisteminde görmek için gerekli hazırlıkları yapıyor. Pek çok Anadolulu ezmevine 2005 olan 20 de devrimci tutsakların olmadığı bölgelerde hücreleri yaptırdı. Diğer cezaevlerinde de altın alta çalışılmaları sürdürüyor. Bir yandan da basın açıklamaları yapıyor, hücre sistemi diye bir uygulamaları olmadığını söylüyor. Biliyoruz ki, bu açıklamaları demagogiden başka bir şey değil. Hücre sistemi için gerekli hazırlıkları "rahat" edilmeden, herhangi bir olay patlak vermeden tamamlamak istiyor. Burjuvazinin bu isteği de yerine getirmeye çalışıyor.

Faşist devlet bu pratik çabaları içine alarak devrimci-yurtsever tutsakları da kan ve can pahasına kazandıkları hakları ve mevzileri terk etmeyeceklerini belirterek hücre sistemine geçmeyi planlayan devlete uyarmak amacıyla eylemlere başladılar.

Belirttik, yine belirtiyoruz: Devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik saldınlar ölümlü devlete karşı, emekçi halkın mücadelesine karşıdır. Karşı-devrimci saldınları püskürtmek bizimizin görevidir.

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

4 Temmuz 97-

Ceyhan Özalp'tip Cezaevinde Elazığ cezaevine sevk edilen PKK davasından 16 hükümlüye işkence yapılması ve baskıların artması nedeni ile 4 Temmuz'da SAG'a bağlandılar. Tutuklu yapıldıkları açıklama da sevkile gelen yeni tutuklarla eskilerinin girerilmemesi, işkence dayatıldığı, ailelerin getirilmediği, giyecek vb. içeri alınmadığı, görüş süresinin 20 dk. ile sınırlı tutulduğu, saldırılarda yaralanan tutukluların tedavilerinin yapılmadığı bildirildi.

Konya Cezaevinde ceyhan cezaevine getirilen tutuklular askerî saldırısına uğradılar.

Saldırı sırasında 1 tutuklunun kaburguları kırıldı, 7 tutuklunun da durumunun ağır olduğu bildirildi.

12 Temmuz 97-

Elbistan cezaevindeki siyasi tutuklular mahkemeye gidis gelişler arasında saldırıya uğradıklarını açıkladılar. PKK davasından yargılanan 100 tutuklu adına Vefat Aslan tarafından yapılan açıklamada, cezaevi idaresinde değişiklikler yapılmasından ardından baskılarında artış belirtildi. Mahkemeye giden tutukluların yol boyunca hareket ve saldırılara maruz kaldığını belirten açıklamada "üst arama işi altında onlar karaci uygulamalar yapıldı."

Yör. Ayrcı yasal gazete ve dergilerde son zamanlarda içeri alınmıyor. Ziyaretçilerin getirdiği gazete ve dergiler kaybediliyor." denildi.

19 Temmuz 97-

Ceyhan cezaevinden değişik cezaevlerine sevk edilen tutuklular, tecrit altında tutuluyor. Elazığ cezaevine sevk edilerek tecrit koğuşuna konulan PKK davasından 15 tutuklunun başlatıldığı açlık grevi 15. gününe girdi.

28 Temmuz 97-

Yozgat cezaevinden Giresun cezaevine sevk edilen Kenan Sozcu adlı tutuklu cezaevi girişinde askerler tarafından arandı. So-

yundurmasına tepki gösteren Sarcıca 8 gün işkence gördü. Olay üzerine baskıları protesto etmek için Giresun cezaevindeki PKK davası tutukluları 24 Temmuzda 2'şer günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

Neveşehir cezaevinde de "hücre tipi" uygulamasını protesto etmek için hastane ve mahkeme boykotu yapılıyor.

Yozgat 8. Tipi cezaevinde PKK davası tutuklularının kaldığı 8. koğuşta tünel kazıldığı ve cezaevi tel örgüsüne 1 metre kala ortaya çıkarıldığı iddia edildi. Tünelin 50 cm. eninde 28 metre boyunda olduğu söylenildi.

CEZAEVLERİNDEKİ HASTALARIN TEDAVİLERİ ENGELLENMEYE DEVAM EDİYOR

-10 Temmuz

Bir süre önce tutsak bulunduğu Çankırı E Tipi cezaevinden Ankara Numune Hastanesine kaldırılan kronik böbrek jeniyesi hastası Mustafa Kılıç 10 günlük kısa bir tedavi döneminden sonra Ankara Merkez Kapalı cezaevine gönderildi. Buradan da Çankırı cezaevine gönderilen Kılıç'ın sağlık durumunun kötüye gittiği bildirildi.

10 Temmuz

Bardır Cezaevindeki İsmet tutsaklar "rink aracı" ya da "asker tok" gerekçesiyle hastanelere sevk edilmiyor. Hastanelere gönderildikleri durumda da tutsakların sözü ya da dili saklıya uğradığı bildirildi.

-10 Temmuz

Aydın E tipi cezaevine akciğer kanseri olan PKK davasından tutsak Musa Turan'ın sağlık durumu ciddiyeini koruyor. Turan'ın tahliye edilmesi için İnsan Hakları Savunucuları ve aileleri görüşmeleri sonuç vermezken, İHD Genel Merkez Cezaevi Komisyonu Başkanı Av. Türkân Aslan, Turan'ın tedavi edilmesi için Aydın Ağır Ceza Mahkemesinde dava açacaklarını söyledi.

-11 Temmuz

Sağmacılar cezaevindeki tuberküloz hastası Halil Uçar isimli tutsak ameliyat edilmesi kararına rağmen Ankara cezaevinde sevk ediliyor. Tutsaklar, Uçar'ın aileleri ameliyat olmaması halinde durumun kritikleşeceğini belirttiler.

-21 Temmuz

İzmir İl Sağlık Müdürlüğüne bağlı doktorlar tarafından, Buca Cezaevinde bulunan tutsaklar arasında yapılan sağlık taraması sonucunda 173 tutsağın tuberküloz virüsü taşıdığı saptandı. Tutsaklar, hastahklarının sorgu sürecinde başladığını, hastane ve cezaevi çevirindeki tıbbi malzemelerinde hijyenik olmamasının hastahklarının aramasına neden olduğunu belirttiler.

-24 Temmuz

Nazilli E tipi cezaevinde PKK davasından yargılanan 35 tutsağın sabahı kabalıtusundan sonra zehirlendikleri öğrenildi.

-25 Temmuz

Ankara Merkez Kapalı cezaevinde, Çetin İlkan ve Beran Demirey adlı tutsaklar hastaneye götürülürken yandlarına saldırısına uğ-

radı.

-26 Temmuz

Anayasa cezaevinde siyasi tutsaklar arasında yaklaşık 80 kişide hastalık tespit edildiği Nuri Can, İbrahim Kılıç adlı tutsakların her an ölebilecek düzeyde hasta oldukları anlaşıldığı gerekçe gösterilerek yapılmadığı için hastahklarının teşhisinin dahi yapılmadığı ifade edildi.

-29 Temmuz

Aydın cezaevinde 116 tutsak ölsün, bronşit, halsizlik, kalp rahatsızlığı, rametizma, akciğer hastahklar, sinüzit, kemik ileri ağrıması vb. hastahklara yakalandı. Tutsaklar tedavi edilmiyor. Siyasi tutsaklar, cezaevi idaresinin hiçbir girişimde bulunmadığını belirttiler.

Ölüm Orucu Eyleminde 12 devrinciğin ölümüne uğurlanmasının yanında bir çok hasta olan tutsak vardı. Aradan bir yıl geçmesine rağmen sağhklarına kavuşamayan, tedavileri yapılmayan tutsakların isimleri:

Bozraмпaya Cezaevinde: Ali Ekber Akdemir, Ali Yalçın, Mehmet Yılmaz, Mustafa Gök, Mehmet Günel, Nureddin Demirevren, M. Ali Çelebi, Delil İdris, Turan Atmaca, Bülent Paç, Cafer Gözbuğ, Bekir Ünal, Cafer Cangöz.

Dünya Cezaevinde: Yusuf Kenan Binçer, İbrahim Doğan, Bülent Durgun.

Bağcı Cezaevinde: Aziz Nalçal.

Giresun Cezaevinde: Servet Gezer.

Ordu Cezaevinde: Selman Özcan.

Ankara Cezaevinde: Zeynep Güngörmez, Nevgat Şahin, Cemal Çalınak, Habip Gül.

Sakarya Cezaevinde: Kamile Kayır, Şerife Doğan, Gülşen Toksun, Sevgi Soyman, Emel Şahinçiftçi.

Buca Cezaevinde: Semiray Yılmaz, Hüseyin Ali Günay.

İskenderun Cezaevinde: Bayrak Saman.

Erzurum Cezaevinde: İbrahim Bozay, Yusuf Demir.

Malatya Cezaevinde: Veynel Doğan, Cihan Akdemir.

Çanakkale Cezaevinde: Dügün Demirence, Feriye Güngör.

Gebze Cezaevinde: Niyazi Kaya.

Devrimci Tutsak Ailelerinden

FAŞİZMİN SALDIRILARI SÜRÜYOR

Halen İstanbul Muafı Ağır Ceza Mahkemesinde görülen 'İşkence Davası'nın 2. duruşmasına sanık polisler de katıldı.

Davacı ve sanık olan işkence mağduru 12 genç adliyedeki duruşmaya getirilmek istenmedi. 7 Temmuz 1997 günü saat 09.00'da başlaması gereken duruşma sanık polislerin tirazı ve mahkeme heyetinin bu tirazı uygun dışarıya eğilimi ile iki saat geç başladı.

Mağdur avukatlarından Gülizar Tunçer'in mahkeme heyetine yaptığı karşı itirazlar sonuna u. polislerin teşhis edilebilmesi için TKRP/L üyesi olmak iddiasıyla halen tutuklu bulunan 12 genç cezaevinde getirildiler.

Bütün bu duruşmalar sürenken mahkeme heyetini süsleyen sanık polisler ve avukatlar, mahkeme salonundaki yirmi kadar tutsak ailesinin kenchlerini 'faciz' etmiş iddiasıyla, ifadelerini verip gitmek istediklerini söylediler. Oysa bu gerçekleri de salandı. Çünki salondaki 20 kişilik aileye karşılık en az 200 tane resmi polis, 10 larca sivil polis ve bir ekipce yunus vardı. Takriben 300 polisin içinde 20 tane yaşlı ana ve baba sivil oldular ve önceden tanışmışların için tanımadıkları sanık polisleri nasıl taciz edebildirdi... Bütün korkuları işkence yapıldan gençlerde (basi çocuklarda) yitir yüzce gelince. Biliyorlardı ki her türlü adli yonteme başvurarak işkence yapıldan gençler kendilerini tanıyacak ve teşhis edile-

meden işsiz sivil halde olan olacak olayların gelişmekte oldukları. Olayda olan 2. katta çıkışını kapatarak, orada ailelerle polisleri başına bıraktılar. Basından, özellikle duruşmayı izlemeye gelen Alman L Kanal kameralarından rahatsız olmuşlardı. Bu nedenle duruşma salonuna kamera ve fotoğraf makinesi girmesini yasaklayarak işkencecilerin fotoğraflarının ve görüntülerinin çekilmesini engellediler.

Bütün bu entrikalar ve verilen siyasi katkılar karşısında aileler ve basını mensupları, yusular karşısında herkesin eğitildiği iddiasının yalan olduğunu tanıdılar. Suç işleyen polis ise yusuların tarafı olacağı aygıtla mesajı kamulandı. Duruşma salonuna sanık polisler dışında onlara sivil polis alındı. Butun itirazlara rağmen hiç aramamaları ve aileleriyle salona girdiler. Salonda silahlarını göstererek hem aileleri hem de davacı gençleri korkutmaya çalışacaklardı.

Herşeye rağmen aileler yitirdikten düşüncelerini dilemeden basın mensuplarıyla sohbet ediyor, röportaj yapıyor, ailelerin gözlerinin içine bakı baka bu davayı sonuna kadar sürdüreceklerini gerekirse uluslararası kuruluşlara başvurdıklarını söylüyorlardı.

Nüfus saat 11.30'a doğru çocukların yanı sıra cezaevinden getirildiği haberi yayıldı. Önce sivil polisler, idareci gibi salona yerleştiler, ardından aileler. Sanık polis-

ler ve avukatlar önceden salona alınmışlardı. Bu arada sanık polislerle aynı oğuzta çalışan bir polis te başla. İki saat çıktı. Dışarıdaki ailelerle konuştu temir verdi. Basın mensupları okumalarını ve fotomuhabirleri salona alınmadıkları için koridorlardaydılar. 2. katta koridora çıkan muhbirler de bir hareketlenme oldu. Önce Cezaevi askerleri salondanda tutanak güçler koridora taşındılar. Güzleri ailelerini arıyor-

ceklerdi. Bunu engelleyebilmek için bütün güçleriyle adliye salonlarını işgal etmişlerdi. Besenisiyle-sidiliyle basın mensuplarının gözü önünde aileleri korkutmak, yitirmek istiyorlardı. Her şeye rağmen bu avuç karahlı aile çocuklarını sahiplenmeseler, onları yitirirlerdi. Mahkeme heyetinin 16 adedi mahkeme salonunun ağıncaz' bahanesiyle 2. katta mahkemenin 2. kattaki salonuna duruşmayı taşınmaya rağmen ısırtılı mahkeme salonunu yönlendiler. Duruşmayı 2. katta taşıyarak, 1. kattaki günlük idarelerini takip eden mahkeme-

da, Ancak aileler duruşma salonundaydılar. Ancak tanık olan bir baba koridorlardaydı. Onu gören çocuklar kafa işaretleriyle selam yolladılar, için can saldırmaya başladılar. Çocukların aileleriyle selamlaşmasın bile hazmedemeyen faşist komutan askerlere selam emrini verdi. Zaten köleleşmiş olan davacılar arasında kendilerini yerde buldular... Koridorlaktaki babanın hayranlıkla, slogan atarak karşı saldırtıya geçmesiyle, onun sesini duyan diğer ana ve babalar koğuşluk müdahale ettiler. Araya giren resmi polisler anaları engellemek gerekçesiyle

bir taraftan çocukların devülmesine yardım ederken diğer taraftan aileleri tutuklamayı ihmal etmediler.

Bütün gaskın bir vaziyette hem olayları anlamaya çalışıyor hem de duruşmadan görüntü alıyordu. Ailelerin ökseli feryatları basına yinelik ajansiyona, sloganları çek gürlütüsüne d bir gününe, saldırtı kırıldı. Çevik kuvvet amiri yalvaran ailelerle tartışılmay aileleri sakınlattırmaya çalışıyor-

Bu arbede yaklaşık 15 dakika sürdü. Duruşma başladığında Av. Gülizar Tunçer mahkeme heyetine O.K.'nin ve Erhan İl'in durumunu gösterdi. O.K.'nin dudakları paltanay kafaz kırılmay üstü başı kan içindeydi. Bu gerekliliğe direnemeyen mahkeme O.K.'yi Adli tıbbı sevk etti. Bir avukatın nezaretinde adli tıbbı götürülen O.K. doktor olmadık için tedavi edilemeden geri getirildi. Geri dönerken görevli cezaevi jandarmaları ve sivil işkenceci polislerle tekme tartıklanan O.K.'ya avukatın müdahale etmek isteyince onu da tartıkladılar.

Uğradığı hakaretlere içerleyen avukatın göz yaşları içinde, bu kadar kadar aileli bir bigimde ayaklar altına alındığı bir ülke olamayacağını hatırlatmaya çalıştı. Mahkeme heyetine bütün bu olaylar anlatılarak iki zaten onların gücü önünde cereyan etmişli resmî görevli jandarmalar hakkında suç duyurusunda bulunulacağı iteldi. Ailelerin olay yerinde tutukları tutanak, basının görüntülerile eklemek suretiyle suç duyurusunun materyalini oluşturdu. Duruşma sonuna cezaevine götürülürken yolda tekrar döşülen ve işkence yapılan gençlere resmî resiminde ilk müdahale yapılarak, Adli tıbbı raporuyla salırlanlar belgelendi.

Anak hem aileler, hem basın hem de yarın mensupları olan avukatlarının biliyor ki, Adli tıp raporlarıyla işkencecileri karotlanmış olmasına rağmen polisler korumarak hala görevlerine devam ediyorlarsa, aynı durumda jandarmalarda korunacaklar. Yarınun bağımız olmasında, siyasi kararlarla burjuvazinin hissesinde ve denetiminde olduğu bu fikada, işkencecilerle işbirliği yapan yarınca, yine kendi taraflı kararlarıyla mahkum edilebilir. Hele hele işkenceci ve işkencecileri savunan avukatın içine düşüğü açmaz tanımlar bigimde değil... Duruşmanın hiçbir yerinde gerekçesi ne olursa olsun işkence bu kadar şere bir bigimde savunulmamı baktı gösterilmeye çalışılmamıştır. Ne aileler olarak bizler, ne de işkenceciye tuzur kalınay eslatılmamış, ne de bu ülkede kayıp silahlı işkenceci ve işkenceci katliamlarının taraf ezilen ve sömürülen halkların adalet anlamında T.C. anayasasından ve yarıncandan herhangi baklanışı yoktur olmasında.

Bizler biliyoruz ki gerçek adalet mafiaz toplumun adaletidir. Yani adaletin mafiazın temeli değil, fakken temeli olduğu toplumdur. O topluma ulaşmak için mücadelelerimiz sürmektedir.

Ya Devrim Ya Ölüm.

DETAK

MEKTUP... MEKTUP... MEKTUP...

Farklı cezaevlerindeki iki ölüm arucu savaşçısından birinin diğerine yazdığı mektuptur.

24 Haziran 19996

Yoldaş,

Bir büyük dönemeçsiz. Bu kez safer ölüm istiyor. Aslında herkes bunun farkında. Başta tutuklar, sonra aileler, anneler, babalar, onlara destek olabilmek için örgütler gözetim altına alınıyor gözde alan demokrasiye hamuru ve tabii devlet, cezai idareleri, şiddet bopsi nefesini tutmuş, kaçırmaz görünen ölüm yalvarışına imkân ediyor. Belki de bu yüzden, aileler yemektir diyorlardı çok daha atak, daha acıca ve köşer. Ve devlet, eğer bu savaş kaybederse, cezaevleri üzerindeki denetimini çok uzun bir süre kaybedeceğini seviyor, yenilgi psikolojisine daha şiddetle girer. Ama, hiç olmazsa ağır tabirbatlar istiyor ve kendini bekleyen cehennem güdülerine bürünüyor.

Biz yoldaş, öyle bir yola girsek ki artık, geri dönmeye gerek. İçimizden bazıları için bir, ruh buldukları olacak.

Bu kişi belki tanınmıyor bir olacak ya da hiç olmayacak. Ama ne olursa olsun, ölümüne karşı uğurlayacağız. İki devrimci, birleşme için cehennemde kapılarını açabilecek. Ne büyük bir kıyafet ve ne büyük bir kahramanlık derisi. Kısa bir süre sonra, her kıyafet ve her üslup, geri eritemez yeminde çağır yapacaklar. Düşün yoldaş, bitene insan, beşer bir kuru biradur, bir ölümün ne kadar küçülmüş olduğunu, ama aynı zamanda ne kadar yitileceğini gözleriyle görececek, kulluklarıyla duyacaklar. İki devrim

'Kalanıcağın' gübri arifi olacak başlatın stentinde; parkurlara yazılacak. Ve yoldaş, bu güçlük, büyük kıyafetlere tohum olacak. Nice zorluklar yaşayacaklar, bükümlere enerji olacak, dirlere derman, gözleme ışık, boyunlere kim olacak. Kim istemez ve ölmez böyle bir dâim.

Bu onuru ben sabit almam istiyorum.

Gözaltından adli işlemlerle götürüldükten sonra, aradan on gün geçmiştir. Bazı insanların, işlemlerinin sonuna ulaşmışlardır.

Hükümetten on çok sent mezarı çıktı. Ya kaybederlerse? Sonra adli işlemler. Sınırsız, gözlerimize konuştuk sente, hatırlıyor musun? 'İşler yolunda ortak' deryadan sanki. Sınırsız bir sükut ve kırık saçlarınla, alışılmış, teniz ve tittiz değil ama, bakışların big değişimimizde yoldaş. İnsan onlardan beşerini okuyabiliriz, hiç konuşmaya gerek duymadım. Keşke burada olmaydın. Ölümün kucaklarında belki, son kez sabit etmek istediğim senle, sorsaydım.

Cuma günü bir mektup aldım. 'Çok fazla yaşadığını biliyorsun' diyorlar. Ne dersin benim için de aynı şey geçerli değil mi?

Çok yaşadık yoldaş, çok şey yaşadık. Hayır, ölüm yakalanmadık. Her zaman, her işler yarım kalır. Ama biz büyük zevceşer yaşadık, büyük dostluklar, ölümünle duygular yarattık. Ve eğer yaşamış-

sak hiç ümitsizlikten tanımlanmıştı; çağır yürüyüşümüzde; tek bir geri adım alınmadı. Tpkı bir kasteti gibi, gevde kalan onlarca yoldaş bir nefes olsun, yaşatılacak değer bızarakak bayrağı devredileceğiz bızdır.

Çok şey yaşadık yoldaş, onlarca kez yenilgiye uğratmak düşmanı. Bir kez ölüm bizim sayemizde yüzü gülmüştü. Bu son savaşa da yürekli gülmüştük. Çok şey yaşadık yoldaş. Bazı bir vade, hayatına alındı; bazı taşlı sopalı köşerle öldürüldü; bazı deviz konarında nefis bir ayırığı altında; bazı her şeyin ayaktarımını dönürmesine aldırmadım. Bazı yalvarışlarında, pusuda, kaygı bekleyişlerinde. Eğer kimimizden biri yaşarsa, gidimi anlattın geride kalamaya, tamam mı? Söz mü?

Bu gün Emin Diker yoldaşın ölümünü okudum. Ne kadar sessiz ve amaçlı bir şekilde töreni yaptın. Gözetimden alınıyor, deryadan ve serseri bırakılıyor. 24 Haziran emniyetle gözetimden alınıyor. İki gün bir inşaatla işleme edilmiş ve kafarını tek kurşun sokulmuş olarak buluyor...

Büyük bir gurur duyuyoruz ölümünüzle savaşçılardan. Ama bir farkla bızdır ve devrimimizde, bızdırızlık kalıyor içinde. Bu yoldaşların hesabını yapmak için elimiz herşeyden diyor...

Şüphesiz bu kadar. Herşeyden yoldaşın. Mutlaka görüşünüz.

BENDEN KALAN

Ben Zilan
Kırsık olan da doğdum
Çiziklerle doğdum
Ağla ve yoldaşa doğdum
Annem babam
babamın nasırlı ellerinde doğdum.
Doğdum...
Doğar doğmaz
zulüm dolandı dâimimizde
yükülerime kan oldu.

Ben Zilan
Dağ yamaçlarında
İçti çocuğuyum
Uçurumlarda bilmeden gençliğimi
İngiliz ve düşüdümler bakışlarını
Karartılmış gerçekliğimiz gördüm
Yüceltilere çevirdim gözlerimi
güneşli geleceğimizi gördüm.
Yüreğim şırılmaz oldu
altın kafesler içinde
Özgürlüğün hatırlarını takip
sabırsızdı

Bir bombader artık o
En düzensiz ordulara bızdır
Bır alet topudur
Ben yamacak
Ben yoldaşlara uzanan
kavensize yaracak
Ben Zilan
Ben Kürdistan'ın öfkesinin patlayacak

Ben Zilan
adımı değil
mezarımı değil
yaşamımı bırakıyorum sizlerle

Tank Ziya ya..

Yoldaşım
O her gülen gözlerini hiç görmedim
Diyimane kimliğini göstermek için
nişan çeken ellerini hiç unutmadım
Aklı ölümün bir
Bir de beyimde taşıyor
yüreğimizin üzerine bıraktığın
kavir fırcasını.

Yoldaşım
Seni anlatıyorlar
"Sarılma" diyorlar
"Sınırsız sarıldın"

Yoldaşım
Yoldaşım savaşlığa uğurlamaz
Anlatılması ne zor bir şeydir
bürem
Bir tağı bastırıp
başımızın orta yerine
Her gün
her sant taşıyor
bir doğ tevesine

Yoldaşım,
Kavgamızı sürdürmek
Sizleri yarı başımızda bulmak
Ne zorlu bir şey bilirsin
Yarım ağı sordumun
Her com
her em,
kavgamızı
andarmızla
olmuş ve ölmesizliği de paylaşırız
yarınlarımızda...

ZAFERE KADAR, DAIMA!

"Hasta la victoria siempre"

30

1967-1997

30 años de la caída del Che en Bolivia

Che, vives en cada compañero

HAVANA

14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ

FESTİVAL ETKİNLİKLERİMİZ

Avrupa Clup'te açılan Stand'tan dünya devrimci örgütlerine, örgüt ve yayıncılarla ilgili tanıtım yapıldı. Yunanistan, Kıbrıs ve Türkiye'nin bir araya geldiği forumda K. Kıbrıs'ın işgali ve geçitli konular gündeme geldi. Kubalı bir sanatçı tarafından çizilen Deniz'in flaması kongre salonu ve kapanış seramonisindeydi. Deniz Küba'daydı. Ayrıca Küba Komünist Partisi Merkez Komite, Granma, Rebelde, Trabajadores (yayın), CTS (sendika) ziyareti edilecek tanıtım yapıldı ve yayıncılarımız iletilti. Çin, Vietnam, K. Kore, Hindistan ve sayısız birçok ülkenin Komünist Partileriyle iletişim kuruldu. Zaptistalara yayıncılarımız verildi. Küba ile dayanışma konusunda bir metin imzaya açıldı. Abonasya'da son dönemde yapılan radikal çevre eyleminin aktif üyeleri ile bağları kuruldu. Orta Doğu devrimci örgütlenmeleriyle yardımlaşma konularında mutabakat sağlandı.

FESTİVALDEN

Plaza Del Mayo anaları ve İspanya İç Savaşına katılmış Uluslararası Tugaylar'dan gelen tasıklar, Che'nin Kızı ve Oğlu festivalin yuragi gibi atıldılar. Sevgiyle kutsatılmışlardı yigit analarımız ve yigit yoldaşlarımız ve CHE'nin yedigari iki gül.

Anti-emperyalist Forum'a bir konuşma yapan Plaza Del Mayo sözcüsü ana, analarımızın nasıl devrime evrildiklerinin canlı tanığıydı. Salon ayakta idi, dakikalarca alkış dinmedi. Yürek gibi bir yağlı kadın sevinç gözyaşları dökürdü yoldaşlarına. Analarımız yanımızdaydı. Anacığın müthiş bir

Avrupa Clup'te açılan standta çeşitli yayıncılar T-Shirt ve afişler sergilenmişti.

konuşma gücü var, inanılmaz.. Hiç tartışmasız konuşmaların en görkemli-siydi. Masaya vura vura hesap soruyordu 5000 kayıp için. "Emperyalizm ve kapitalizm ülkemde insanları katli ediyor. Onları avadığımızda bütün kapılar yüzümüze kapalıydı. Biz onları geri istiyoruz. Ülkemde demokrasi olduğu söyliyorlar, demokrasi balsaın çocuklarımızı. Biz anayas bütün politik tutsaklar serbest bırakılın Küba ile dayanışma ilk devranımızda, bir enternasyonaliz, bütün ülkelere gideceğiz, onların iç yüzünü anlatacağiz. Oğlumun öldüğüne söyliyoruz. Oğlum ölmedi, onların korkmuyoruz. Daha politik olmalıyız. Biz barışı unuttuk, devrim kadar savaşacağız onlarla"

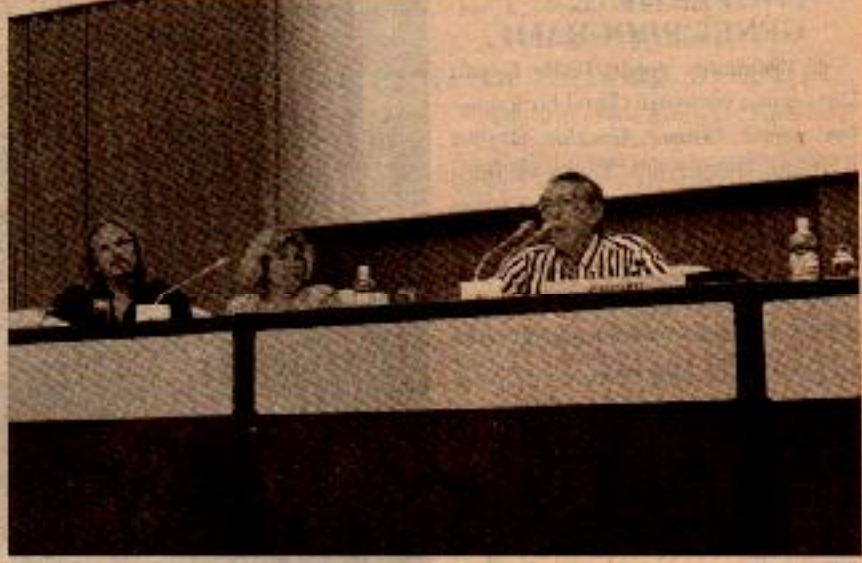
AVRUPA CLUP POLİTİK CAFE

Genç yoldaşları eski tüfekleri çevrelemiş, zaman zaman gülüşmeler zaman zaman hüzün. O yaşlı yüzlerde insanı delip geçen bir güzellik var, dokunmak istiyorsunuz, sarılmak ve hala açık yaraları sarmak. Onlar hiç umutsuz değil o günkü gibi ayaktalar ve devrime inançlarından bir şey yitmemiş. İspanya İç Savaşının canlı tanıkları bize şöyle dediler: "Bugün Kuba ile dayanışma için burada olmanız, Uluslararası Tugayların İspanya devrimine yardıma gelmesi ile aynı anlamı geliyor, aramızdaki bu bağ üç kişiyi ugramayınca, her zaman dayanışmanın en güzel örneklerini göstereceğiz."

Konferans Palas I, Salon olağanüstü bir dolulukta. Che'yi anlatan bir doküman izledik önce. Camilo ve Almedia (Aleidita)-Che'nin çocukları ve CHE'nin arkadaşları konuşuyor.

Camilo: "Sosyalizmi kurmak onun yaşamının bir parçasıydı".

Otriçki: "Tasarlara hep yakın ve göz atıyordu. Her yerde ve her işin içindeydi. O bir efsaneydi. Bir saat gibi hep çalıştı. Fidel'in en büyük yardımı-

Che'nin oğlu, kızı ve yoldaşları konferans sırasında.

eniydi. Sanayi Bakanlığı yapığı dönemlerde, hiç deneyimsiz Marx, Engels ve Lenin Okuyarak ve gününce gelişerek sosyalizmi insana bağladık. Fidel bize yol gösteriyordu. Dünyada CHE gittikçe hayıyordu. Che yeni insandır. O yalnızca bir imaj değildir. Deneyimleri kullanılacaktır. İnsanı özellikleri gelişmiş, doğruları konuşan bu insan çocukları çok severdi"

Diğer bir arkadaşı: "Che ile hiç bir

problemin olmadı. O çok gelişkin biriydi. Arkadaş canlıydı. Dünyada olup biteni mecler yeni yayınlarla çok ilgilenirdi. Matematik çalışırdı. CHE heyecan verici bir ornektir"

Almedia: "Tüm bunları dinleyince onun esini ile doldum. Çok küçükken, onu tanıyamadım. Devrimden sonra doğdum. İnsanlar arasında çok önemlidir. Anamın babam birbirlerine aşık-ular. Onların değerine bağlılığı bana büyük direnç veriyordu. Bütün Kuba halkı beni sevdi. S. Babamın iken yanına gider otururdum. Bana çok yakın gelirdi. O dönemde babamın imajı bana süper adam duygusu uyandırırdı. Büyük bir yumuşaklıkla Ernesto'nun başını okşardı. Onu bir maceracı sanıyorlar, oysa o Amerika'yı iyi biliyordu. Halka duyduğu aşk onu olumsuz götürdü. Bu romantik ve güçlü iki insan (annem ve babam) benim bu güzel şeyleri anlamamı sağladı. A harçlığı, biz bu halkın çocuklarıyı."

(Daha sonra Venezuela ve Kolombiya'daki arkadaşları konuştu. Basın izdihanı yarattı. Delegeleer Che'nin çocuklarına ulusalından getirdikleri hediyeleri vermek için ayrı bir izdiham yarattı.) CHE, Komandante, Amigo..

FESTİVAL GENEL PROGRAMI

28 Temmuz- Açılış-Halk Günü: Dayanışma yürüyüşü (Fidel bir konuşma yaptı) (Yunan Gençlik Örgütü KNE'nin önünde) Yunan ve Dünya basını bu birlikteliğe çok ilgi gösterdi. Leninistlerin Orak çekiçli Flaması Küba halkının sevgi gösterileri, zafer işaretleri, emek yumrukları ve öpücükleri Havana sokaklarındaydı! Akşam büyük bir açık hava konseri düzenlendi.

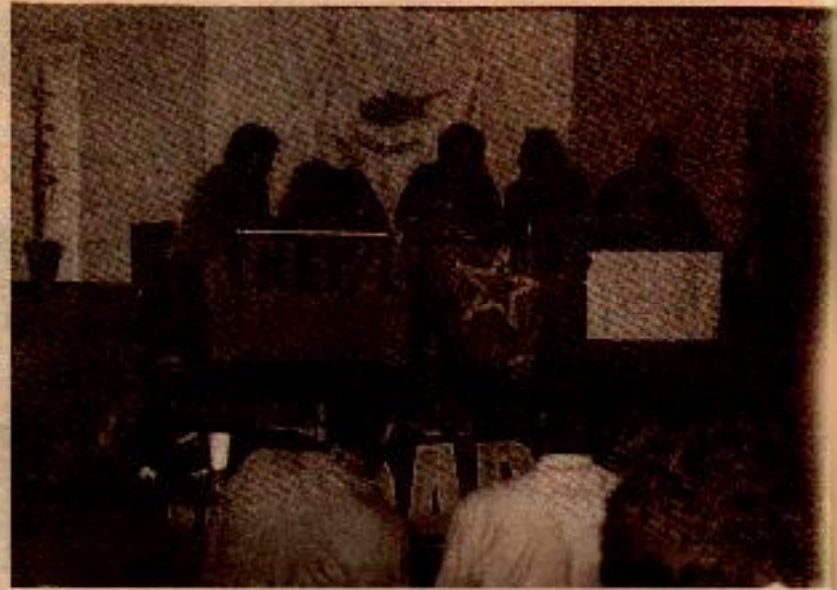
29 Temmuz-Asya ve Okyanusya Günü, Konferans Sarayı:Demokrasi ve Katilimcilik (bir dakhrasyon sunduk, Çok alkış aldı, okuyan yoldaş, yerine döndüğünde bir çok tilke tarafından tebrik edildi. Yoldaşın konuşması akşam Küba TV'sinde gösterildi)

TV'de yapılan konuşma metni

"Ben, insanların ABD, Batı Avrupa emperyalistleri ve işbirliği burjuvazi tarafından şaşımla baskı ve işkence altında tutulduğu bir ülkeden, Türkiye'den geliyorum. Yüzlerce insanımız kayıp, 10 binden fazla insanımız lutsak, 30 binden fazla devrimci insanı iç savaşta öldü. Toplumun şiddetle iç içe yaşıyoruz. Ve gözlerimizi Küba'ya çeviriyoruz. Küba insanlığın umududur. Bu onurlu ve şanlı halk bilmelidir ki, tüm baskı altındaki halklar, ontar gibi bir ülkeye sahip olmayı istiyorlar. Mücadele zorlu koşullarda devam ediyor. Küba halkı bizim halkımızdır, biz Küba halkıyız, böyle hissediyoruz. Biz biliyoruz ki; Küba ile Dayanışma' daha çok devrimcileşmek ve devrimleri sonuçlandırmaktır. İnsanlık ve doğanın tek kurtuluşu Sosyalizmdir. Sizi devrimci duygularımınla kucaklıyorum.

"Ya Devrim! Ya Ölüm! Venceremos!"

(29.07.1997 Havana International Conference Centre)

Kadınlar ve Sosyal İletişim, Barış, Güvenlik, Nükleer silahlanma-Özgür Dünya ve Uluslararası İşbirliği, İşsizlik,

Havana Üniversitesi, Eğitim, bilim ve Teknoloji üzerine;

Pedro Kouri Enstitüsü; Çevre ve kalkınma üzerine;

Gençlik Merkezi Sarayı; Çocuk sorunları üzerine; forumlar düzenlendi.

Sosyo-ekonomik ve Kültürel merkezleri ziyaret (Capitol, Havana Üniversitesi, Küba Çevre Hareketi, Asya Okyanusya Club'te dayanışma toplantısı)

30 Temmuz-Şehitler Günü. Konferans Sarayı. Önceki günkü forumların devamı.

İnsan Hakları, Kırsal Hakları, Genç Kadınlar, Ay-cımcılık-İrşadlık ve neofaşizm, anti-emperyalist mücadele dayanışma, bağımsızlık,

egemenlik hakkı ve kendi geleceğini belirleme hakkı, Pedro Kouri Enstitüsü, sağlık

Havana Üniversitesi; Gençlik ve Öğrenci Hareketleri

(Bir tebliğ sunduk, Güney Kore Öğrenci hareketinden çıkarılması gereken deneyimler, Türkiye ve Kurdistan Öğrenci Hareketleri için bir deklarasyon sunduk.)

Havana Üniversitesi Konferans Salonunda G. Kuba Öğrenci hareketlerinden alınmış deneyimler üzerine bir deklarasyon sunuldu. Türkiye öğrenci hareketleri ile ilgili Türkiye metin sekreteryaya teslim edildi. 31.07.1987

"Konferansa toplu sunduğumuz tezleri yanlış aktarmak kaygısıyla, türkçeden, ingilizceye yetkin bir tercüman olmanın çevirtmeyi gözle alamadık. O yüzden bunları yazılı olarak Türkiye sunuyoruz. Arma konum başlıklarını biraz olsun size özetlemek istiyoruz.

Birincisi, Anti-emperyalist Mücadele Bugünün Görevleri: Tüm dünya halklarından (Asya, Afrika, Avustralya, L. Amerika) özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde yanlarında olduğumuzu açıklıyoruz. Bu dayanışma yanına olmakları öze bütün mücadele alanlarını kapsıyor. Che'nin 80. ölüm yıldönümünde söz veriyorduk nerede ve ne zaman önemli değil, emperyalizme karşı mücadele, her zaman her yerde devam edecektir.

İkincisi Peru MRTA Gerillalarının Çağışı Bizim Çağışımızdır. Onlar onurlandırdılar. Onlar bir devrimcinin her zaman ölme hazırı olduğunu gösterdiler ve bize moral verdiler. Salude Tupak Amorlar!

Üçüncüsü Chicanos FSLN ile Dayanışma. Biz emperyalistlerin yeni sınımsızlık, neo-liberalizm ve yeni dünya düzenlerini reddediyoruz. Tüm devrimci örgütleri dayanışma içinde olmaya ve birleşmeye çağırıyoruz. Zaman, kazanmanın zamanıdır. Salude Zapatistas!

Dördüncüsü Sizi Kürdistan ve Filistin halklarıyla dayanışmaya çağırıyoruz. "Salude, vengereemos" 31.03.1987 (iki gün süren Anti-emperyalist foruma sunulmuştur.)

Not: 30.05.1987 (Petrico Kovari Institute of Tropical Medicine'ye yapılan Çevre ile ilgili foruma dokümanlar yetiştirilemediğinden bu konudaki metin Anti-emperyalist forumun içinde sunulmuştur.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA İŞÇİ, ÖĞRENCİ VE KÖYLÜ GENÇLİK ANTI-FAŞİST, ANTI-KAPİTALİST ANTI-EMPERYALİST MÜCADELEDE AKTİF ROL OYNUYOR.

Emperyalizme bağlanmış olan Türkiye'de ve Türkiye tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'da, 50 yıldır iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide süren sınıf mücadelesi sürecindedir. Kapitalist güçler emekçi kitle hareketini ezmek için yaptıkları kanlı saldırıların sınıf mücadelesini gençlik hareketine dönüştürüyor. Türk, Kürt ve diğer halkların demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde aktif bir rol alan devrimci gençlik, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların bir hedefi oldu. 12 Mart 1971'de gerçekleştirilen askeri faşist darbe sırasında ve on yıl sonra ikinci kez gerçekleştirilen 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sırasında, binlerce üniversite öğrencisi, emekçi, işçi-kentçi öğrenci, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların bir hedefi oldu. 12 Mart 1971'de gerçekleştirilen askeri faşist darbe sırasında ve on yıl sonra ikinci kez gerçekleştirilen 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sırasında, binlerce üniversite öğrencisi, emekçi, işçi-kentçi öğrenci, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların bir hedefi oldu. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sırasında, binlerce üniversite öğrencisi, emekçi, işçi-kentçi öğrenci, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların bir hedefi oldu. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sırasında, binlerce üniversite öğrencisi, emekçi, işçi-kentçi öğrenci, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların bir hedefi oldu.

Türkiye'nin egemen kapitalist güçleri, emperyalizme bağlanmış diğer ülkelerdeki kapitalistlere göre, büyük bir sermaye gücüne sahip değeri, buna karşılık, işçiler, köylüler ve bütün emekçi kitleler ise yoksul bir yaşam içindedir. Emekçi halkın ekonomik ve toplumsal yaşam koşulları sınırlı bir yekün içindedir. Sınımsız sonuçları, emekçi sınıfların yaşamında kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da büyük sayıda genç insan işsizdir. Çabucukları ise sınırlı düzeyde düşük ücretli, en ağır çalışma koşullarında üretim yapıyor. Sınırsız ve kısırlı alanlardaki genç insanların mevcudiyeti anlamında ise büyük bir fark vardır. Öğrenciler ise yoksulluk nedeniyle zor koşullarda okumakta, eğitimleri her aşamada parasal bakiyeyle, her geçen gün daha fazla sayıda emekçi çocuğu olan öğrencilere okul kapıları bir bir kapanıyor. Her yıl yüksek okullara gidemeyen yüz binlerce öğrencinin esas eğitilme yoksul halkın çocuklarıdır. Her yıl parasal eğitim ve sınırlı bütçe nedeniyle eğitimini yarıda bırakan yüz binlerce genç, işsizler arasına katılıyor. Türkiye'de 10 milyonun üzerinde olan işsizlerin ezici çoğunluğunu gençler oluşturuyor. Kapitalizm her yönden emekçi sınıfları ve gençlikleri işsizliğe, açlığa, hastalığa ve ölüme itiyor.

Türkiye'deki yüksek okullar polislerin egemenliğindedir. Faşist yasalar, okul yönetimi üzerine, işçileri zaman, politika ve askeri ölümler çağırma yetkisi vermiştir. Bu nedenle, yüksek okullarda polis gücü hiç eksik olmuyor. Öğrenci hareketinin en önemli isimlerinden biri de, okullardaki polis egemenliği ve ablakosunu son vermiştir. Tamamen devlet ve tekkeci güçlerin denetiminde olan yüksek okullar, yurdumuzda demokratik ve öznel üniversite istemiyeli yola çıkan öğrencilerin mücadelesine sahne oluyor. Okullardaki polis egemenliği, polis okul yönetimi iş birliğine karşı mücadele eden demokratik öğrenci hareketi, işçi-öğrencilerin katılımıyla yegginlik kazanıyor.

Türkiye'de ve Kürdistan'da gençlik hareketi, kendini "okulcu" istemlerle sınırlandırıyor. Kapitalist sınıf, devlet ve reformist güçler, bunu istediklerinde, öğrenci hareketi, demokrasi ve özgürlük mücadelesi çizgisinde gelişiyor. Devrimci gençlik hareketi, politik özgürlük kazanmadan, emendelik özgürlük olmaz anlayışıyla hareket ederek, kendi okulu istemlerini, bütün emekçi sınıfların demokratik ve özgürlük istemlerine bağlamıyor. Demokrasi ve sosyalizm çizgisi, Türkiye ve Kürdistan devrimci öğrenci hareketinin en temel çizgisidir. Öğrenci hareketi, birde ne zaman genç insanları, bu çizgide süren mücadele sırasında yitirdi. Bu anlamda, öğrenci gençlik, işçi hareketi ve köylü gençlik, emekçi sınıfların sürdürdüğü demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin en etkin güçüdür.

İçinde bulunduğu darın ekonomik, toplumsal ve politik bunalım nedeniyle toplumun aktif gücü yönüyle, tekkeci kapitalist sınıf, egemenliğini devam ettirmek için, emekçi kitlelere yönelik faşist saldırı sürdürülmesi için hale geliyor. Bununla birlikte, emekçi sınıfların sürdürdüğü iç savaş birliğini aştı. Bununla iç savaşın en büyük hedeflerinden biri işçilerdir. Bu nedenle okullarda ve sokaklarda çabucuk gün gün yayılıyor ve daha da sertleşiyor. Faşist devlet güçlerinin, öğrencilere karşı yaptığı saldırılar bütün dünyada iyi biçimde bilinmiyor. Emperyalist ve iş birliği tekkeci kapitalist güçler, iç savaş kazanmak için bütün güçleriyle işçi sınıfına, komünist güçlere ve devrimci öğrenci hareketine yöneliyorlar. Bunun sonucu, bugün Türkiye ve Kürdistan'daki cesaretlerinin binlerce politik tutuklu buluyor. Bununla birlikte, çabucuk genç insanları ve öğrencileri, Yıllardır devlet tarafından sistematik olarak yurduların işçilerinin esareti altında tutulmuşlardır. İşçilerin, yasalar 14-18 yaşındaki çocuklara da uygulanıyor. 14 yaşını doldurmuş çocuklara yapılan işçilerin ise sık sık zorlanmış bir gündür. Bu konudaki sonuçları, bir yere bütün dünya tarafından iyi bilinmiyor. Sokakta insanların kapılıp, kaybedilmesi, açık sokak infazları, Kürt partililerin en vahşi biçimde öldürülmesi Türkiye'deki faşist rejimin gerçek niteliğini yeterince gösteriyor.

Türkiye'de sık sık yapılan faşist askeri darbeler ve kesintisiz sürdürülen getici saldırılar yine de emekçi sınıfları ve gençlik devrimci mücadelesini yok etmedi. Aktif mücadele geleneğine sahip olan gençlik hareketi, diraiyetliliği, yegginliği, katırlılığı ve örgütlü mücadelesine tavryla dünyadaki demokratik gençlik hareketlerinin en da sıralarında yer almaya başlanmıştır.

Türkiye ve Kürdistan, emperyalizme bağlanmış ülkeler arasında devrimin en yakın olanıdır; gençlik hareketi de devrim mücadelesinin etkin savaşçı gücü olarak daha da öne çıkarıldı. Bu niteliğiyle Türkiye ve Kürdistan devrimci gençlik hareketi, dünyadaki komünist ve demokratik gençlik hareketinin bir üyesi olarak 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİNDE yerini alıyor.

MRTA GERİLLALARININ ÇIĞLIĞI HEPİMİZDİR

Feri MRTA gerillalarının, onları zehirlemekle MRTA gerillalarının serbest bırakılması sağlanarak, halkın devrimci mücadelesine onay kazandırmak ve Fujimori diktatörlüğünün gerçek varlığını sorgulamak için giriştiği sızılı Japonya Elçilik binası eylemi, ABD emperyalizminin öteklerindeki Fujimori diktatörlüğünün kralı baskın ile bitirdi. ABD emperyalizmi ve kralı diktatör, MRTA tarafından onayından farklı örnekleri Peru halkı arasında ve bütün dünyada büyük bir destek görmesi karşısında, eylemi başarısızlığa uğratması için kanlı yöntemleri tercih ettiler. MRTA sızılı eylemi ile arkaaktarın cezalandırılardan kurtarılmasında nitel, Fujimori diktatörlüğünü zehirleyen yoldan ve ABD emperyalizmi ile Japonya emperyalizmi arasında ve saldırgan sömürücü bütün dünyayı bir kere daha göstermiş olmaları, MRTA gerillaları ne kadar, sorunun çözümüne yolculuğunda yaşamında yarar etmişse, ABD ve Japonya emperyalizmi ile onların sadık kuklası Fujimori diktatörlüğü o kadar, eylemin kanlı bitirilmesi için çabası göstermişlerdir, planlar yapıyor. Kuzeyden zalim ABD ve Japonya emperyalizmi ve onların kuklası Fujimori diktatörlüğü!

ABD ve Japonya emperyalizminin, Elçilik eylemi karşısında aldığı tepkisi, sorunun, dünyanın her köşesinde halidare bir gerçek çok açık olarak göstermiştir: dünyanın her hangi bir köşesindeki halkı halk eylemi karşısında, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist devletlerin bulacakları Emperyalizm, bütün halkların ortak düşmanıdır. O halde dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları emperyalizme karşı birlikte mücadele vermeli. Anti-emperyalist dünya cephesi ve anti-emperyalist dünya gençlik cephesi yaşamsal önemini ve bedelini her geçen gün biraz daha hissettiriyor. Dünyanın her köşesinde olursa olsun emperyalizme ve iş birlikleri diktatörlüklerine karşı yolda her biri halk hareketi ve her devrimci örgütü en etkin anti-emperyalist dayanışma göstermelidir.

MRTA'nın elçilik eyleminin birincil amacı yenileri ve yenileri kamudandır ki, emperyalizme ve kuldarlarıyla maddi bağında hiç bir sorun çözemez, iş zafere yaşamını, devrimci savaşını çıkarır. MRTA gerillaları her gerçek hepimize yaşamıyla gösterdiler.

İsyanları MRTA gerillaları, kralı baskınla yaşamalarını sürdürüyor, eylemlerine olağan gibi, yerleri baskınla bilindi, iş zafere de de, Yeni halkları devrim mücadelesine onay kazandı, onları kabarmaları eylemlerine lespiyonci baskın diktatörlükleri; MRTA gerillalarının emperyalizme ve kuldarları Fujimori diktatörlüğüne karşı mücadelesini bir mücadele çığı hepinize attır, 14 DEĞER YAKENÇLİK VE ÜĞRENCİ FESTİVALI NDE BİR DÜNYAYA YOLAN GENÇLİK İTTİFAKINI OLMAK, BU SÖYÜL ÇIĞLIĞI DÜNYAMIN HER KÖŞESINE GÖTÜRÜLECEK; bu çığıllık yollarını devrimci savaşınca çıkarabilir.

ANTI EMPERYALİST MÜCADELENİN GÖREVLER

Öteklerin, bir taraftan halkların büyük çoğunluğunu oluşturan bağımlı, ezilen, sömürülen ve baskın altında tutulan yoksul ülkeler ile diğer taraftan, yoksul ülkeleri ezen, sömürülen ve askeri tehdit altında tutan ve dünya nüfusunun azlığını oluşturan gelişmiş kapitalist ülkeler bir arandaki bölünmesi, yeni-sömürgecilik ilişkileri sonucu daha da derinleşmiştir. Kapitalist dünyadaki bu bölünme günümüzün yadsınamaz gerçeğidir.

Bütün kapitalist ülkeler, dünya ticaretine çok sıkı biçimde bağlanmış durumdadır. Uluslararası iş bölümü temelindeki dünya ticareti sonucu, emperyalist ülkeler devamlı olarak ekonomik politik ve askeri balımdan güçlenirler. Buna karşılık bu eşitsiz ticaretin diğer ucunda yer alan yoksul ülkeler ise, tam bir çöküş sürecine girmişlerdir. Meta ekonomisine dayalı bağımlı dünya ticareti ve uluslararası iş bölümü çerçevesinde, bağımlı yoksul ülkelerin gelişmelerini ve içine girdikleri çöküş sürecini, gevreye çevirmelerini olanaklı yoktur.

Emperyalist ülkeler, Asya, Afrika ve Latin Amerika da bulunan ve dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan bağımlı yoksul kapitalist ülke halklarını, yarı-sömürgeci ve başlangıçta sömürüyor. Geri bırakılmıyorsa yoksul ülkeleri tekuma götüren yeni-sömürgecilik sömürü biçimleri, ucuz işçileri sömürüyor, doğal kaynakların soyulması, doğanın tahrip edilmesi, eşitsiz ticaret, askeri-tekniik araçların satışıyla elde edilen süper karlar, sanayi ürünlerinin satışı yoluyla elde edilen yüksek karlılık oranları, yoksul ülkelere kabul edilen yüksek enflasyon yoluyla emperyalist ülkelere transfer edilen rüklü sermaye vb. biçiminde gerçekleşmektedir. Yoksul ülkelerdeki emperyalist sömürüye anlamak için, uluslararası dev emperyalist ilişkileri, bu ülkelerde elde ettiği karlılık oranının, kendi topladıklarında elde ettiği karlılık oranından daha yüksek olduğunu belirtmek yeterli olacaktır. Yeni sömürgecilik ilişkileri sonucu, emperyalist ülkeler ile yoksul ülkeler arasında, fakereyistik, baraj bile çıkarılmayacak boyutlara ulaşmıştır.

Dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu sosyal fetakelere iten yeni sömürgecilik sistemi, emperyalist ülkeler tarafından dünya gündemine sokulan yeni dünya düzeni ile daha ileri düzeye çıkarılmıştır. Yeni dünya düzeni politikasına anlamak için, ABD, Karada ve Meksika arasında yapılan NAFTA anlaşmasına bakmak yeterli olacaktır. ABD bu anlaşma ile Meksika'ya ekonomik olarak ruhanı amaçlanmıştır. Yeni-sömürgecilik ilişkisinin vardığı yer, yoksul ülkelerin, emperyalist ülkeler tarafından ekonomik yöre ihlak edilmesi. Bunun, ezilen ve sömürülen yoksul halklar için anlamı şudur: dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan yoksul ülkeler, gelişmiş bir avuç emperyalist ülkelerin ücretli köleleri olacaktır. Tecrübelere ise düzenlenemez emperyalist egemenlik hiç çökse olmayacaktır.

Dünyada, emperyalizm bu kadar avaklar alınmasıyla son olacak bir halk yoktur ve olmayacaktır. Emperyalist ülkeler, ücretleri kellece eğilecek böyle bir halkı dünyamın hiç, bir köşesinde bulamayacaklar.

Emperyalist sömürü, eşitsiz uluslararası iş bölümü ve yeni sömürgecilik ilişkileri sonucu Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtasında ketlesel ölümler ve açlık her gün kol geziyor. Bu

kıtalarda milyonlarca çocuk açlıktan ve baskınlanan ölüyor. Gevreye kalandarı ise, açlık ölüm tehdidi, hastalık, işsizlik ve yeni-sömürgecilik fetakelerinin başka baskılan yakalanarak bırakıyor. Yoksul ülkelerin uçkurları hiç eksik olmayan bütün bu sosyal fetakelerinin temelinde yatan gerçek, ücretli emekçilerin özel olarak bulunan üretim araçlarına olan bağımlılığı ve yoksul ülkelerin, emperyalist ülkelere sömürülmesidir.

Önce zenginliğe, önce maddi-tekniik olarak, dünyanın çoğunluğunu sömürülen sosyal elde edilen büyük servite rağmen, işsizlik, yoksulluk ve yarımdan emni olmayan gelişmiş kapitalist ülkelerde de savaşın günmez bir gerçektir. Bu ülkelerde egemen telokri kapitalist sınıf, son dönemde yürüttüğü sektörel yeni tedbirlerle, çalışanların sosyal haklarında büyük bir sosyal kusur yapıyor. Şimdiye kadar, emperyalistlere işsiz ve yoksul insan sayısı, yeni ekonomi-politika sonucu, bu ülkelerin sarsacak düzeye ulaşacaktır. Bir taraftan büyük bir maddi zenginliğe, ö yarımdan maddi yaşamını sürdürmeyen milyonlarca insan; bu sızarak paradoksu arızın süre devam etmez. Varlık içinde yoksulluk, bolluk içinde açlıktan ile gelen kapitalizmin bu temel çelişkisi, emekçi kitleleri ayırarak bütün maddi zenginliğe el koyacaktır. Gelişme aşamasına geldiğini haber veriyor.

Bu durum daha fazla devam etmez. Dünyanın ezilen ve sömürülen halkları, kendi geleceklerini kendi ellerine almak, ekonomiyi toplumsal ve politik yaşamını yeni baştan kurmak için savaşmaktan başka bir yol kalmadığını görüyorlar. Yoksul ülke halkları, silahlı savaşa girmeden özgürlüklerini elde etemezler. Şimdiye kadar, hiç bir halk, özgürlüğünü emperyalizmle anlaşarak elde etmemiştir. Tarihi göstermiştir ki emperyalizm yalnızca bu tek şeyden anlar, yoksul halkların silahlı savaşı. Yeni sömürgecilik zinciri ve yeni dünya düzeni yalnızca silahlı savaş yoluyla parçalanacaktır.

Dünya dışında her bir ülkedeki özgürlüğe götürmez. Bir gerçek, bütün tam 32 yıl önce Ernesto Che Guevara tarafından ortaya kondu: *"Kıtlatılacak işçilerin çıkarılması, ezilen halklar için tek çözümün silahlı savaş olduğuna inanıyorum."* Özgürlüğüne kavuşmak için savaşan bir çok ülke gibi, günümüzde EZLN önderliğinde silahlı savaşın Meksika Çırpas halkı, Che'nin söylediği bu gerçeği temel alıyor. Dünyanın başka bir köşesinde savaşan Kiri halkı ve taslı ayaklanmasını sürekli hale getiren Filistin halkı hep aynı gerçeğin yola çıkıyorlar.

Dünyanın, ekonomiyi, toplumsal ve politik gerçeğinden yola çıkan 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÜĞRENCİ FESTİVALI delegasyonuna olan hoşnot: Kuba'nın başkanı İdris Ma'dan, bütün dünyaya ilan ederiz ki; biz güvünlükleri için savaşın Asya, Afrika, Olyanusya ve Latin Amerika halklarıyla en geniş dayanışma içindeyiz; bunların yetimlerini tüm güçleriyle halkların yanında, savaşınca ki yaşamını çıkaracağız. Dünya gençlik delegasyonu olan olursun; halkların özgürlüğü için ölüme kadar savaşın ve bu uğurda ölen Ernesto Che Guevara'nın ölümünden 30. yıl dönümünde kendisine söz veriyoruz, her yerde ve ne zaman olursa olsun emperyalizmi karşı savaşmaya devam edeceğiz.

Küba ile yakınlığı koparmak için... ABD başarılı oldu. Karşı gelenler cezalandırıldı. Ben oradaydım. Her yerdedik.

Tanık: Arjantin: Kayıp, işkence, gözaltı binlerceydi. Arjantin korkunçtu. Bütün ailem hapsedeydi...

Tanık: ABD: ABD'de çok politik tutsak var. Binlerce... daha fazla... Kadın ve zenciler bunların çoğaltılığını oluşturuyor. ABD'de kara sese kulak verin. Kapitalist sistem dolayısıyla bütün dünya başka altında, Kapitalist sistemde kimse özgür olamaz.

Tanık: Lübnan: İsrail teröristtir. (Yaşanan şiddetle ilgili film gösterildi.) Lübnan'da adil olmayan bir savaş devam ediyor. UN (Birleşmiş Milletler) Lübnan'a kör gözlerle bakıyor. Dünyadaki tüm insanlar özgür olmadan Lübnan'da özgür olmayacaktır. Çocukları ve halkların geleceğini karanlık olmasından emperyala-

Havana'da Lenin Park'ın girişinde bulunan Lenin beykeli

Cuba'da fabrika çalışması

lızm sorumludur.

Tanık: İngiltere: (komünist bir işçi) İngiliz hükümeti İrlanda'ya şiddet uyguluyor, İrlanda'nın mücadelesini destekliyoruz.

Tanık: Guatemala, Ülkemize: CIA'nın askeri faaliyetleri her geçen gün artıyor.

Tanık: G.Kore: Milyonlarca öyesi olan öğrenci birliğinden, binlerce öğrenci tutulmuş.

Tanık: Suriye, Tanık: İran, ABD: ambargosu yüzünden ilaç bulamıyoruz.

Tanık: G.Afrika: Afrika'nın ayrımcılığına karşı mücadelesi uzun yıllara dayanır. Ekonomik, sosyal, politik ve eğitim emperyalizmi dolayısıyla yaşadığımız problemler çok yoğundu. Bunun tek sebebi ABD ve Batı Avrupa emperyalistleridir. Bunların içinde olmadığı hiç bir hareket yoktur. Şiddet her yerdedir. Eğitim siste-

mi Afrika'yı hıltıyordu. İşsizlik korkunçtu. ABD emperyalizmi başarılı olamayacak.

Uluslar mabkeme karar verdi. Emperyalizm suçlu, yok edilmeli.

International Confererance Center, Küba dayanışma organizasyonu toplantısı, Orta Doğu Halklarıyla dayanışma toplantısı

3 Ağustos Dinlenme, spor ve konşuluk festivali, Çevre ilere geziler, otlelede birlikte obun, spor yarışmaları

4 Ağustos Amerika Günü Fabrika, basteine, sanat incelemeleri, çevre ilere geziler, bölgesel okullarla tanışmalar.

Konferans merkezi, Genç Parlamenterler toplantısı, Genç Dinciler Toplantı-

si Genç Sanatçılar toplantısı, Genç Yerli Halklar toplantısı

Casa de las America, Genç sanatçılar

Pedro Koveri Enstitüsü, Köylü gençlik Çevreli Mübendisi ve Biyoloji Merkezi, Genç yadamları ve profesyoneller toplantısı.

Havana Üniversitesi, Küba'ya kutlama toplantısı, Küba dışında oturan, Genç Kübalılar Toplantısı

Amerika Club'te Amerika halklarıyla dayanışma toplantısı

5 Ağustos Küba Günü, EXPOCUBA, Ulusal Botanik Bahçesi, Hayvanat Bahçesi, Lenin Park gezildi, Lenin Park'ta Psikik etkinlikleri yapıldı.

Uluslar festival boyunca çeşitli etkinlikler sürdürüldü.

" VİVA KÜBA! VİVA FİDEL! "

Pan Amerikan stadyum da kapanış seremonisi (dünyanın tüm halkları, yan yana ve yoldaşa büyük bir coşku içinde) CÜBA Si, Yankee Nol, Viva Cübal, Viva Fidel!.. Fidel ve CHE ile ilgili sloganlarla tam bir festa vardı. Herkes bu büyük heyecanın gerisinde Fidel'in stadyona girişinin beklentisiyle coşkun bir insan seli halinde dalgalanıyordu, tam bir bütünlük ve duygu birliği vardı e arda. Küba, Sosyalizm ve Fidel!.. Parasütle kutuları süsleyen bayraklar alana indi, sonra kız-kız bayrak kitileyi yeni bir hüyanın teki-ne aldı. Sonra dünya devrimlerini anlatan bir dans gösterisi başladı. Heyecan hayranlığı ovuldu, müzik ve dans işte sosyalist sanatın farkı doğasına oradaydı, estetik doruktaydı. Kapanışta dahil olmak üzere tüm organizasyon tam anlamıyla mükemmeldi. (Kolektif organizasyon harikalar yaratır. Konferanslar, etkinlikler (2000 adet)132 ülkeden, 323.035 kişiyi etkinliklere taşıma, yerleştirme, barındırma, ihtiyaçların karşılanması- bir saat dakıklığıyla çalışıyordu. Dügal ve belassız sanki hep festival düzenleniyormuşçasına deneyimli saktı. İşlerini hiç estirmeden ve sevgi dolu. Hele Leninist olduğumuzu öğrendiklerinde gösterdikleri o olağanüstü ilgi ve sevgi. Leninist-komünist sözünün her ku-

peyi açan sihiri bir sözcük haline gelivermesi ne anlatılmaz bir güzellik. Ne güzel bir halk Küba Halkı. SOSYALİZMİN insana kazandırdığı kendiyile barışık olma, yardıma her an hazır, paylaşmacı, duyguları yansıtan, cinselliğin doğallığı ve estetiği. Küba bir insan toplumu olmuş. Harika birşey bu. Bu heyecanı Devrim meydanında Merkez Komite binasına gittiğimizde, ilk defa Bizim Ülkemiz diyebileceğimiz yüreğimizi deli gibi çarptığımda, teklifsizce bir konuşma ve konuşma serüveni optuğunda, "Sosyalizm, Fidel ve Salsadama" diye asla yargılamayız" diyen, gözlerinin içine kadar gülen, bu neseli güzel insanların ülkesinde, Bizim Halkımıza (Küba halkı) heyecanı yüreğimizi altüst ettiğinde duyduğuk: Bizim insanımıza da bu güzelliği yaşatabiliriz. Yaşayacaktır da. Komut, Eğitim, Sağlık sorunları çözülmüş ancak, ambargo dolayısıyla ağır ekonomik zorluklar yaşıyorlar.

6 Ağustos Ailelerimizle içten duygularla vedalaştık. Politeknik Üniversite (ISPAJAG) Kampüsüne yerleştirdik.

"İki günümüzü 65. yaşımıza geçerseniz dincem, yolarda dincem / kardeşimden yolcusuzlarımıza oltu yolculuk değil, dincem marağın bir yolcusuzdur. Yolcusuzlarımızı korumak ile dincem geleneği gerçekleştirmek daha devrimci bir görevdir."

(28.07.1997) Frankfurt Platformu'na / Bakanlar Konseyi Yürütmesine destek amacıyla toplanmış milletler etkinliğine katılmaya gittik.

14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ SONUÇ BİLDİRGESİ (HAVANA / KÜBA)

Dünya Gençleri ve Öğrencileri:

14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali büyük bir başarı ile KÜBA'da gerçekleşti. Toplam 132 ülkeden 12.335 delege, gösterilen 2000'den fazla ulusal, bölgesel ve uluslararası etkinliklerle, çok sayıda politik tartışmalar, toplantılar ve diğer festival etkinlikleriyle anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk bilinci ile katıldılar.

Başlangıcında n 50 yıl sonra ve KORE'de Pyongyong'da 13.su gerçekleştirilen festival hareketlerinin başarıyla tamamlanması, bu festivalin yeni itici gücünü oluşturdu.

Hazırlık süresince, ulusal hazırlık komiteleri ve ulusal, bölgesel ve uluslararası seviyede genç ve öğrenci yapıları, lutan zorluklara karşı güç ve dirençle çalışarak sonucu ulaştılar. Festivalin hazırlanışı ve dünyanın genç insanların bu onurlu toplantıları hareketimizin, bugünkü durumunda yeni acil ihtiyaçları yeni dayanışmalar, dinamikler ve sonuçları ile direnmesine ve genişleyerek büyümesine olanak yarattı.

Dağılan Sosyalist Birlik ve diğer sosyalist ülkeler tek kutuplu bir dünya için emperyalist manevralar ve neoliberal küreselleşme modellerinin baskısı, insanlık için, özellikle dünyanın genç insanların arasında artarak çoğalan baskı ve sömür, işsizlik, çabillik, eğitim bütçelerinin kesilmesi, yoksulluk, zengin ve fakir arası-

daki uçurumun artması, çevresel yalın ve uyuturucu bağımlılığı gibi zorlukları neden olan, olumsuz süreçte, bu gençlik festivali öncesi kutlamalarla karşılaşıldığında çok farklı bir konuma oturdu.

suz sosyal sonuçları, dünya halkları içindi. Herleyen güçlere "Haklarınızı kazanmak ve alternatif toplumunuzu yaratmak için eylemlerinizi yükseltin" dendi.

Nükleer silahların olmadığı, bir ortamda dünya barışının ilerleyeceğine, barışın varlık bulduğu uluslar ve halklar arasındaki çelişkinin çözüleceğine, eşit haklara sahip ulusların birbirlerine saygıyı geliştireceğine, herkes için adalet, başarı ve mutluluğun olacağı bir dünyaya inanıyoruz.

NATO'nun yayılmacılığını şiddetle lanetliyoruz ve bu askeri anlaşmanın dağıtılmasını talep ediyoruz. Aynı zamanda tüm yabancı ülkelerdeki askerî üslerin kapatılmasını, askerî harcamaların kesilmesini, silah ticaretinin durdurulmasını bildiren bütün nükleer testlerin ve tüm nükleer, kimyasal ve biyolojik silahların kaldırılmasını talep ediyoruz.

Sınırlara, ablukalara, ambargolara, yaptırımlara, askerî ugraşılara, devlet terörizmine ve dünyanın her yerindeki halklara ve uluslara karşı saldırgan eylemlere maruz bırakıldığımızı hayab ediyoruz.

Mucadaleminin dayanağını, her türlü faşist muhalefetçilik ve muhtarcılığa, irkçılığa-kök-

ten düşüncüye ve yabancı düşmanlığına karşı olmak olduğunu ilan ediyoruz.

Bolunmeyen, evrensel ve insan hakları karakterine yabancı olmamaya dayanarak ve onların dünyanın çeşitli yerlerinde yaratıkları ittifakları ve

sapmadan görevini tamamladı.

Festivalin farklı politik tartışmasında, (uluslararası) emperyalizmin yol göstericisi ABD'nin saldırgan politikaları mahkûm edildi. Onların neoliberal yapısal düzen politikalarının uğur-

kendi halkının insan haklarına çeligen devlet yöneticilerini kınyoruz.

Kadınların dünya genelindeki eşitlik hakları mücadelesini destekliyoruz. Gençlerin gerçekçi, özgür, mükemmel bir eğitim ile sağlık ve iş haklarını alabilmelerini talep ediyoruz.

Çevre koruma, insan soyuna itibar ve saygı ve zenginliğin tüm insanlara eşit dağıtılması hususunda politikalar geliştirilmesini talep ediyoruz.

Üçüncü dünya ülkelerinin dış borçlarının iptal edilmesini talep ediyoruz.

Kimlik ve gelenegimize karşı yüklenen kültürel modelleri ve büyük egemen ulusların bilgi tekelciliğini suçluyoruz.

Demokrasie dayanan sosyal adalet ile herkesçe anlaşılır ger-

çek katılımcılık ve kendi demokrasi sistemlerine karar veren insanların haklarına olan inancımızı tekrarlıyoruz.

Emperyalist güçlerce defalarca kötüye kullanılan Birleşmiş millletler organizasyonunun demokrasie edilmesini talep ediyoruz. Bunun Birleşmiş Milletler yapılarını, Uluslararası toplumunda tüm devlet yöneticilerinin yerlerini, asıl sorun olan, yetmiş gençliğe teslim etmeye çağırıyoruz. Aynı zamanda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, bağımsızlık ve egemenlik hakkını onaylıyoruz.

14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 21. Yüzyılın öncesinde, dünya gençlerini ve öğrencilerini, haklarını ve hedeflerini savunmak için "mücadele birliği" içerisinde çalışmaya,

denlerine karşı olacağımıza and içtiğimize bildiriyoruz.

ABD ve Güney Kore'yi, gençlerinin KUBA'daki bu büyük kutlamalara katılmalarını engellemeyi deneme durumuna düştüğünden şiddetle kınyoruz.

14. Festivalin somut olayları ve sonuçları çerçevesinde karar verdik ki: Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinin mücadele ruhunu koruyacağımıza ve ortak mücadele alanlarında her birinin emperyalizme, sömürgecilığe, vurdumduymaz politikacılığa, ırkçılığa, cinsiyet ve din ayrımcılığına karşı mücadele edeceğimize and içtiğimize bildiriyoruz. Gelecek birkaç yıl içinde 15. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalini örgütlemeye and içtik. Bir sonraki festival için tüm demokratik ve ilerici gençlik ve öğrenciliği etkin hazırlayıcılar olarak bizlere katılmaya çağırıyoruz.

uluslararası gençlik hareketinin kapitalizmin saldırganlarına karşı durmayla birlikte, aynı zamanda toplumun demokratizmesinin karşı eylemliliğini yükseltmeye çağırıyoruz.

Çarpışarak ölen Che Guevara'nın 50. Ölüm yıldönümü sebebiyle, 14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali katılımcıları olarak bizler, bu gezegendeki sömürünün ve ihakların tüm ne-

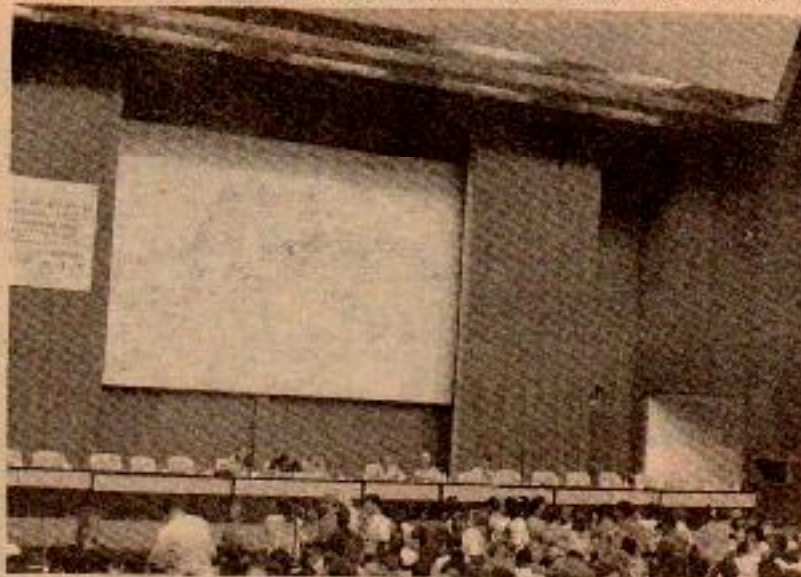
layıcılar olarak bizlere katılmaya çağırıyoruz.

Biz festival katılımcıları, cömert misafirperver Küba halkından, gençliğinden, dayanışmasından ve festival hareketinin şirektiliğinden onur duyduk. Aynı zamanda Küba hükümetinin bu festival için sağladığı kolaylık ve işbirliğine teşekkür ediyoruz. Andromizi yineleyerek, Küba halkına dev-

rimlerini savunacağımıza söz veriyoruz. Ve bu ülkeyi zor duruma düşüren suçlu ABD'ni, bu ülkeye, uyguladığı ablukayı derhal kaldırmasını, dünyanın bu genç insanları dostlukla kucaklamasını istiyoruz.

Dostluk, barış ve anti-emperyalist dayanışma için, 15. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinde görüşmelere üzere.

DAİMA
ZAFERE KADAR!

Festival Merkezi, Havana, Konferans Palace, 1. Salon

1 EYLÜL 1997

TKEP/LENİNİST'İN 7.KURULUŞ YILDÖNÜMÜ VE LGB SAVAŞÇISI YAŞAR BULUT'UN ANISINA YAPILAN EYLEMLER

* 28 Ağustos 1997 tarihinde Altuniza'de bulunan Kısıklı Polis Karakolu Leninist Gerilla Birlikleri Tarafından Bombalandı.

25 Ağustos 1993 tarihinde polisle girdiği çatışmada yaralı ele geçen Yaşar Bulut 27 Ağustos tarihinde ölümsüzleşmişti. Ölümünün 4 yılında yoldaşları tarafından yapılan eylem LGB tarafından üstlenilmiştir.

* 1 Eylül 1997 tarihinde TKEP/Leninist'in 8. Kuruluş Yıldönümü dolayısıyla E-5 Karayolu Halıçioğlu mevkiine dev boyutlarda "Yaşasın Partimizin 8. Yılı TKEP/Leninist" yazılı ve üzerinde iki adet bomba bulunan parti bayrağı asılmıştır.

ÇANAKKALE CEZAEVİ ÖNÜNDE EYLEM

Cezaeilerinde kıran-demokratik uygulamaları ve ANASOLD hükümetinin cezaevi politikalarını protesto eden bir grup aile Çanakkale Cezaevi önünde 22.08.1997 günü Saat: 12.30'da bir basın açıklaması yaptılar. Cezaeiye çeşitli illerden gelen tutuk yakınlarıyla buluşan TIUAD'lı-DETAK'lı ve TIYAD'lı ailelerle tüm devrimci ve yurtsever aileler adına yapılan açıklamayı DETAK'lı bir aile okudu. Yapılan basın açıklamasından sonra zafgular ve alkışlar eşliğinde cezaevi önünde yüründü.

Basın açıklamasının tam metni şu şekildedir:

KAMUOYUNA

ANASOLD Hükümeti, binlerce ölümlü aileler için çok güçlü ve etkili politikaları başına getirmiş ve yandaşlı illerinde sıkı kurulları, ama bir tarafı basıranadıkları polikuların yine cezaevleri için gündeme almış bulurmuştur.

Yeni hükümetin eski Adalet Bakanı Oltan SUNGURU'yu bizler çok iyi tanıyoruz. Tek tek efbise uygulamasından, 1 AĞUSTOS Genelgesi'nin uygulanmak istemesinden ve HÜCRE TİPİ cezaevleri yaratma politikalarından imzası bulunan Adalet Bakanı, yine evlatlarımızın katliamını soruyor. Bizlere, tutuk ailelerine yönelik tutumları da insanıktan uzak kimliğine ortaya koymuştur.

Simdi yine HÜCRE TİPİ cezaevleri için heveslenmek ve 28 Şubat MGK kararları doğrultusunda yeni saldırı ve katliam planlarını uygulamak istemektedir. Evlatlarımız, kızlarımız, oğullarımız hücrelerde her türlü baskıya maruz bırakılarak, devrimci düşüncelerinden siyasi kimliklerinden arındırılmaya çalışılacaktır. Bu yeni sistem söylendiği gibi, tutukların yaşam şartlarını iyileştirip, sağlıktan düşünülmesi için hazırlanmıştır. Hücreler, tabii olarak aileleri ile evlatlarımızın diri diri buralara gönderilmesini adlar. Sosyal yaşamla her türlü ilişki kesilerek boş, değerlerini yitmiş insanlara paratılmak isteniyor.

Meyin Cezaevi ölümlü aileleri için bir bomba ve diğer katliamlar cezaevleri için insanlara sorularını nezdinden çekilmeye çalışarak kamuoyu paratılmaya çalışıyor. Biz çok iyi biliyoruz ki, bu planlar ve 14 Temmuz Genelgesi evlatlarımızın sindirine, teslim alın, tecrübeye planlardır.

Geçen sene Ödün Orucu ve Süresiz Açlık Grevlerinde nası ki aileler olarak bizler, evlatlarımızın yalnız bırakılmadık, yine benlikmeye çalıştı. Devlet verdiği sözleri tutmayarak nası ki bir devlet olduğuna ortaya korarken, bizler verdiğimiz sözleri tutarak ve evlatlarımızın haklarından, onların olduğu düşünüşlerinden katliamlarını beklemeyeceğiz.

Yeni katliamları yaptırmasın deniyorsa, HÜCRE TİPİ cezaevleri uygulaması ve 14 Temmuz Genelgesi kaldırılson. Evlatlarımızın can ve kan pahasına kazandıkları haklarına dokunulmasın. Biz bunların hogüne kadar saksıncı si olduk yine olacağız.

**ANALARIN ÖPKESİ
KATİLLERİ BOĞACAK!**

**ZİNDANLAR BOĞALSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

TIUAD'lı, DETAK'lı, TIYAD'lı AİLELER

ÖLÜM HÜCRELERİNE İZİN VERMEYECEĞİZ!

DETAK'lı aileler Cezaevlerindeki baskılara, haka illahlerini, hücre tipi cezaevine geçiş hazırlıklarını protesto etmek için bugün döyarlü hale getirmek için harekete geçireler.

DETAK'lı aileler bir taraftan kamuoyuna bilgilendirmek için basın kuruluşlarını ziyaret ederken, diğer taraftan radyo programlarıyla kitlelere ulaşmaya çalışıyor.

Cumhuriyet ve ilerde Gündem gazetelerini ziyaret eden DETAK'lı aileler, cezaevlerindeki anti-demokratik uygulamaları anlatıyor. Her cesetçi ziyareti sırasında uğradıkları saldırıları ve gözaltılarında anlatan DETAK'lı aileler, sistemin bu yaptırımların çocuklarına sahip çıkmalarını engellemeyeceğini belirterek, diğer aile örgütlenmeleri ve tüm döyarlü kesimleri mücadeleye çağırıyor. DETUOAP'ı yeniden örgütlemek ve canlandırarak kararlı olan DETAK'lı aileler bu çalışmaları bir adımı olarak ortak eylemlilikler öneriyor.

Ailelerden duyarluluk çağırısı

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ HER YERDE

1 Eylül 1900 proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'in kuruluş tarihidir. Parti'nin, bugün, geride bıraktığı yıllar, kapitalizme ve faşizme karşı savaş yıllarıdır; proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu savaş içinde doğdu, mücadele etti ve bugünlere geldi; devrim ve komünizm bayrağını yarımlara, safere kadar taşımak için önünde mücadelecisi büyük bir gelecek uzatıyor.

TKEP/Leninist'in kuruluş ve savaş yılları, Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir dönemin, eski döneme son verdiği devrimi pratik olarak örgütlenme yılları oldu. Esas olarak devrim propagandasının yapıldığı eski dönemde ısrar edenler, dogmatik olan yeni devrimci işi göremedikleri için, sınıf savaşına ayak uyduramadılar ve sürekli sağ kaydılar; onlar, sosyalist çizgiden, liberalizme kaydılar. Burjuva savasıyla biçimlenen yeni dönemin özünü kavrayarak, mücadelenin eski biçimlerinde düşenlerdir, devrim mücadelesinin dışına düşmeleri kaçınılmazdır. Yeni dönemin ana işçeri olan devrimi pratik olarak örgütleme ve iktidarı ele geçirme biçimindeki süreci doğru biçimde ele alan leninist parti; iktidarı zora dayalı devrim stratejisine dayanarak ele geçirmek için ruhlan mücadele veriyor. Devrim ve komünizm yolunda mücadele veren leninist partinin mücadele çizgisi, devrimci savaş çizgisidir.

Devrimci propaganda döneminde, bir propaganda sloganı olan: *Fabrikalar, tarlalar, sokağın iktidar, her yer özgür olacak!* sloganı; devrimi pratik olarak örgütleme ve iktidarı ele geçirme dönemini yaşadığımız günümüzde, artık *eylenin iktidar* sloganı olarak andeşler. Devrimci proletaryanın bu bütünlüklü devrim ve iktidar sloganını yarımlara geçirmek için: *Ya Devrim, Ya Ölüm!* olan TKEP/Leninist, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci proletaryanın ve devrimci örgütlerini birleşik savaşa çağırır.

TKEP/Leninist, dünyada kapitalizmi yenme-her yerde- ve sosyalizmi gerçekleştirme olarak adlandırılan yeni bir dönemin yükselmesiyle birlikte yükseliyor.

1917 Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan *proleter devrimler çağı* artık yeni bir döneme girdi; kapitalizme emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve sosyal devrimler dönemi. Bu dönem bir yönüyle, daha önceki dönemin devamı, bir yönüyle daha ileri gidistir. Proletaryanın ve halkların kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşı, yeni dönemde daha ileri gitmek zorundadır. Kapitalizmi devirmek için, devrimci sınıf savaşını daha ileri götürme zorunluluğu, yeni dönemde kendini herkese kabul ettirecektir. *Kapitalizmin çöküş, Sosyalizmin yükseliş çağı* bütün dünyayı içine alarak sürüyor.

Bunun en büyük işaretlerinden biri, emperyalist-kapitalist sistemin, kendi çöküş dinamikleridir. Üretici güçlerin ve her tür gelişmenin önünde ayak bağı olan kapitalizme hss olan çöküş dinamikleri, en sonunda, bu son sınırlı ve baskı sistemini çöküşe götürüyor.

Çöküş sürecindeki sistemi derinden sarsan ilk öldürt-

rü atış, kapitalizmin genel bunalımı tarafından yapıldı. Büyük öldürücü atış ise, genel bunalımın asıl devasa etkilerinin görüldüğü yeni-sömürgelerden yapıldı. Yeni sömürgelerde, emperyalizme çevrili bütün silahlar arka arkaya patlatılıyor. Bu güne kadar emperyalist ülkeleri ayakta tutan yeni-sömürgeler, kapitalist sistemi mezara gömerek, sosyal devrimler kuşağındadır. Yeni-sömürgelerdeki devrimler ve emperyalist ülkelerdeki ayaklanmalar, kapitalist sistemi yıkma görevine varacak vuruşlar olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemi altüst edecek başka bir işaret, bu sistemin sömürücü doğasından ileri gelen uzlaşmaz ve çelişkilerin keskinleşmesidir. Uzun süredir sınıf savaşları "yumuşatılan" kapitalizmin iç çelişkileri, yeniden keskin biçimde öne çıktı. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi yavaş yavaş işlenmiş sonucu, emperyalist devletler ve tekeller arası sürtüşmeler ve çatışmalar şiddetli biçimde yaşanmaya başladı. Emperyalist devletler ve emperyalist tekeller arası çatışmalar, bu kez, bu sistemi her yerde yıkılışa götürmek der sonuçlara yol açarak niteliktedir.

Emperyalist-kapitalist sistem içinde, sermaye, bir-kaç emperyalist ülkenin elinde birikirken, buna karşılık baskın ülkelerde bir sefalet ve yoksulluk er üç boyutlara vardı. Artık bu durumda hiç bir halk, bu yaşam biçimine daha fazla katlanamaz ve katlanamayacaktır. Bu nedenle sosyal devrimler yeni sömürgelerden öncülerinden başlıyor. Dünyada yeni bir devrim dalgası yükseliyor. Burjuva özel mülkiyet güçleri, proletaryadan ve ezilen halklardan yükselen devrim dalgasını; ilkel sermaye döneminde ve sömürgelerdeki devrimler sırasında sömürgelerde başvurdukları kurucu gerile birleştiren bir kıvrımlı önlemeye çalışıyor. Bu temelde, tüm dünyada, burjuvaziye, emekçi kitleler arasında kurucu bir savaşın kaçınılmaz olduğu bir döneme girilmiştir.

Farklı zaman ve farklı biçimlerde de olsa, her ülkede yaşanması kaçınılmaz olan bu kışıma döneminin başlamasıyla birlikte, kapitalist ülkelerdeki burjuva egemenliklerinin uluslararası sınıf niteliği belirgin olarak öne çıktı. Bu gelişimle birlikte, proleter sınıf mücadelesinin de enternasyonal niteliği öne çıkmıştır; uluslararası devrimci proletaryanın enternasyonalizm mücadelesi ve ezilen halklarla devrimci dayanışmasının en üst düzeye çıkması dönemin ana özelliğidir. Proletaryayı ve ezilen halkları kurtuluşa götürecektir, eylemi-devrimci proletarya enternasyonalizmi temelindeki proletaryanın ve halkların devrim cephesi, yeniden ve bugünden kurulmalıdır. Bu alanda TKEP/Leninist etkin bir görev üstlenmeyi hedefliyor.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşları yeni bir döneme girdi; bu dönem, uluslararası proletarya ve ezilen halkların kapitalizmi her yerde alt-üst etme dönemi olacaktır.

**TKEP/Leninist
Merkez Komitesi**